

MERCENAR

82

WAR

FOREST

WAR

FOREST

WAR

FILIERA TURCĂ
JOHN GALLAT

Colecția MERCENAR
82

JOHN GALLAT

FILIERA TURCĂ

V.1.0
V.1.0

Traducere de Liliana Oancea

EDITURA BOGDANA

CAPITOLUL I

Cursa cu numărul 1567 a companiei TWA, din direcția San Francisco, aterizase pe pista numărul 7 a Aeroportului Kennedy.

Doi oameni îl așteptau la ieșire. Adevărați atleți... Cu toate simțurile la pândă, ei schimbă o scurtă ocheadă și, ca la cinema, își încordară mușchii și înaintară.

Fără să-l privească în față, îl întâmpinară, mișcându-și soldurile și urmându-l cu impertinență, de o parte și de cealaltă. Blondul îi șopti la ureche:

— Domnul Higbee?

Dintr-odată, Eagle înțelese ce însemna „FI” de la inițialele „HKH”, o inscripție oarecare înscrisă pe hainele și pe lenjeria pe care le purta Higbee.

— Da, zise Eagle.

— Urmați-ne, îi ordonă blondul.

— Duceți-vă dracului, le răspunse Eagle.

O expresie de mirare se întrezări pe fața blondului.

— Nu-mi plac deloc manierele dumneavoastră, explică cu răceală Eagle în lipsă de altceva mai bun, dat fiind că avea în mâna stângă valiza sa de mercenar, iar în cealaltă un toc de bachelită conținând misterioasa cutiuță neagră pe care vrăjitoarele lui Samson i-o dăduseră în Hawaii.

— Sunteți cam nervos, rânji blondul.

— Nu sunt nervos, i-o întoarse Eagle, gândindu-se cu ce plăcere i-ar fi aruncat bagajele în cap acestui individ. Nu-mi plac manierele dumneavoastră.

— Îmi pare rău...

— N-am suportat niciodată oamenii care trec prin viață spunând: „Îmi pare rău”.

Blondul roși până în vârful urechilor și, cu o voce înțepată, zise:

— Asta nu vă împiedică să veniți cu noi.

Fără să mai spună nimic, Apașul se lăsă condus până în parcare, unde un Buick nou-nouț îl aștepta. Era surprins el însuși de acest umor tăios. Niciodată, până acum, nu se simțise atât de nesigur la începutul unei misiuni.

Urcă în spatele mașinii, ținând în mâini cutia și valiza. Un lucru era sigur: această misiune se anunța cu totul diferită față de celelalte.

— Este mai degrabă spionaj decât altceva, îl prevenise, de fapt, domnul Merlin de la înălțimea castelului cruciaților cocoțat la marginea vulcanului Makaluha.

Blondul cu ceafa țeapănă se așează în față. Nu se întoarce nici măcar o dată, în timp ce șoferul se angajă pe o stradă în afara aeroportului. Apoi o apucă pe șoseaua Van Wyck și intră în South Ozone Park.

Le-au trebuit mai puțin de zece minute ca să ajungă în fața unei clădiri misterioase, cu geamuri strălucitoare, fumurii, încadrate în aluminiu. Nu părea a fi o bancă, dar firma „North American United Machine Tools” etalată pe toată lungimea clădirii arăta că este o uzină ultramodernă.

Blondul și șoferul îl escortară pe Eagle până la o ușă laterală. Acolo, o negresă îmbrăcată într-un costum mulat de lame strălucitor, care-i puneă în evidență picioarele lungi, îi luă în primire.

— Pe aici, domnule Higbee, îi spuse ea zâmbind și porni printr-un labirint de coridoare.

La capătul ultimului coridor, tânăra deschise o ușă blindată cu o cartelă magnetică și, legănându-și șoldurile, îi făcu semn să intre.

În camera imensă nu era decât o singură persoană: un bărbat de cel puțin șaiszeci de ani, mai degrabă slab, cu părul rar, alb, și fața ștearsă. Brubaker. Eagle îl mai văzuse o dată: în camera de hotel din Kansas City unde îl convocase Samson.

Brubaker, sprijinit de un bar care ocupa o parte din cameră, cu mâinile încrucișate pe piept, nu catadicsi să ridice ochii când Apașul intră.

O pardoseală de beton, un sac de călătorie Aeroflot pus pe tejghea, o macara galbenă, o mașină de fixat doage, un enorm postament pe care trona o cutie solidă de ambalaj, ca o cușcă din lemn alb... Camera nu era prea primitoare.

Când ușa se închise în spatele femeii, Brubaker zise, fără să-și ridice privirea:

— Apropie-te puțin să te văd.

Eagle se supuse și, fără insolență, se opri la un metru în fața bătrânului. Brubaker contemplă vârfurile pantofilor Apașului pentru un moment, apoi își lăsă privirea să urce ușor de-a lungul costumului de tweed irlandez cusut manual... spre cravata lată... spre cămașa cu gulerul închis cu grijă. Nu se grăbea.

— Da, zise el, în sfârșit. Cred că semeni destul de bine cu Higbee pentru a-i înșela pe ceilalți. El nu va ajunge acolo decât

astăzi. Sosirea sa a fost întârziată intenționat. Nu-l vor vedea decât o dată sau de două ori înainte ca tu să-i ei locul.

— Nu-mi place să port lenjeria altuia.

— Oh, Doamne, doar n-o să faci o dramă din asta!

Eagle râse stingherit.

— N-am purtat niciodată nici chiloți, nici ciorapi care nu mi-au aparținut... Pe viața mea!

— Bine.

— Am crezut întotdeauna că spionajul este rezervat numai cazurilor patologice. Nu este cazul meu. Sunt prea normal, întru totul!

— E prea târziu să te mai gândești la asta. (Ochii bulbucați se înăspriră). Mult prea târziu, fiule.

„Fiule” era o formulă specială pe care o folosea când voia să încheie o discuție. Eagle știa. Samson îl învățase că Brubaker era o vedetă arhicunoscută a serviciilor speciale din cel de-al doilea război mondial, unul dintre primii organizatori ai operațiunilor secrete din sânul CIA.

Brubaker se îndepărtă câțiva pași, îi întoarse spatele și se opri. Eagle se adânci în contemplarea umerilor bătrânului. Se ridicau în ritmul respirației adânci, fără îndoială, pentru a se calma.

În sfârșit, Brubaker se întoarse și se îndreptă spre cutie.

— Vino aici, ordonă el.

Mai multe plăci ale acoperișului erau desfăcute. Eagle remarcă găuri scobite în formă de pâlnie la margini și o cutie de șuruburi cu măciulia plată, pusă lângă o șurubelniță. Pe cutie erau mai multe inscripții indescifrabile, scrise cu litere chirilice.

— Ar trebui să fie suficient de confortabilă cât timp vei fi înăuntru, comentă Brubaker.

Latura deschisă a cutiei avea ceva mai puțin de doi metri. Era capitonată cu cauciuc.

— Bineînțeles, am prevăzut găuri de aerisire, adăugă Brubaker. De asemenea, o mască de oxigen și tuburi pentru cazul în care suferi de claustrofobie.

Eagle dădu din cap cu tristețe. Nu-i era teamă. Totuși, gândul că-l vor apuca crampe într-o cutie ceva mai mare decât un coșciug nu-l entuziasma în nici un fel.

— Îți putem face o injecție pentru a-ți încetini metabolismul timp de opt ore, continuă Brubaker, dar aș prefera să n-o facem.

— Nu va fi nevoie, zise Eagle.

Brubaker îi arată cu degetul ușa unei toalete, pe peretele din fund.

— Va trebui să îți golești vezica. Și intestinele...

— Mulțumesc. Am rezolvat problema în avion.

Brubaker făcu un semn cu capul spre valizele pe care Eagle le ținea încă în mână.

— Bine, hai să încercăm dacă încap. Am avut dimensiunile exacte și compartimentele au fost făcute pe măsură. Nu-i decât o simplă verificare.

Eagle se cățăără pe postament. Dintr-o privire, constată că valiza lui cu echipamentul special intra în compartimentul de jos, în spatele spațiului capitonat. Tocul de bachelită al cutiutei negre de la vrăjitoarele lui Samson intra deasupra. Treaba era perfectă. Cutia mai avea două compartimente mici.

Brubaker era din nou la doi pași de Eagle. Îi întinse un sac de plastic de la Aeroflot.

— Aici, înăuntru... zise el, arătând cu degetul.

Apașul cântări în mână obiectul.

— Sunt ruble?

Brubaker confirmă. Eagle pipăi sacul. Avea cam zece kilograme.

— Deci, asta face cam... un milion de dolari?

— Nu dolari, îl corectă Brubaker cu umor. De ruble. Un milion de ruble.

— Mai mult, nu-i așa? Un dolar patruzeci la rublă... Asta înseamnă că am în mână aproape un milion și jumătate de dolari.

— Nimica toată, zise Brubaker. Te bazezi pe cursul oficial care însă e total artificial. Rubla nu valorează decât douăzeci la sută din această sumă.

Bătu ușor în sacul de plastic pe care Eagle îl tot pipăia în mâini.

— Banii ăștia au fost achiziționați de pe piața liberă din Geneva, unde rubla atinge cu mult treizeci de cenți. Nu e un milion două sute cincizeci. Averea asta abia dacă depășește trei sute de mii de dolari.

— Totuși, ne putem bucura de câteva dansatoare cu banii ăștia, zise Eagle cu un surâs șters.

Brubaker nu îi răspunse.

— Ce va fi în cutie, în afară de mine? Întrebă Eagle.

— Ce știi despre utilaje?

— Nu mare lucru, în afară de faptul că „North American United” este unul dintre cei mai mari fabricanți și exportatori, reluă Eagle, gândindu-se că cel cunoscut sub numele de Merlin

era - probabil - unul dintre principalii acționari ai numitei societăți.

— Dar nimic despre utilaje, fiule?

— Nu, domnule.

— Atunci, ce să te mai întreb? Dezbracă-te.

Eagle fixă sacul de voiaj în compartimentul lui și începu să se dezbrace. Vesta și cămașa îi erau prea fixe la gât, dar, lăsând asta deoparte, totul îi venea perfect. Chiar și pantofii.

Începu să împacheteze cămașa și pantalonii, fără grabă. În spatele lui, Brubaker bombănea de nerăbdare.

— N-avem toată după-amiaza la dispoziție... Apropo, nu e un zbor direct. Face escală la Montreal.

Eagle abandonează tot ce avea pe el, păstrând doar slipul. Aranjă încălțările lui Higbee în sacul cu fermoar și puse cu grijă pachetul cu haine în spațiul pregătit.

— E și o pernă, bineînțeles, zise Brubaker. Și o oală de noapte, în cazul în care ai nevoie.

Eagle se instalează în „cabina” căptușită. Încercă să-și întindă picioarele, să-și depărteze coatele, până atinse peretele cutiei și decide că avea destul loc să se întoarcă.

— Cât Dumnezeu o să dureze acest zbor? Întrebă el.

— Oh, de la Montreal e direct. Nouă ore și jumătate.

Brubaker puse prima placă și începu să strângă unul dintre suruburi în gaura lui.

— Ce oră o să fie acolo?

Ocupat cu treaba lui, Brubaker bombăni:

— Bine, bine, o să te scoatem cât mai repede cu putință. Evident, va trebui să aștepti ca un camion să te ducă până la „Expoziția de Realizări Economice”, dar asta nu o să ia mai mult de o oră-două.

— Ascultă! izbucni Eagle. La ce oră ajunge? Asta vreau să știu!

— Nouă ore și jumătate de la Montreal... Plecarea de aici la patru și jumătate... Hm, cam pe la două după-amiază.

— Nu! Ora lo-ca-lă!

— Ah, zise, în sfârșit, Brubaker. Asta vrei să zici. Este un decalaj de opt ore. Deci, cred că ne vom revedea mâine pe la prânz. Luăm același avion, știi.

— Mâine la prânz, zise Eagle.

— Da, ora Moscovei.

Bătrânul cu părul rar și grizonat adăugă a doua placă și Eagle se trezi în întuneric. Singura lumină minusculă venea prin găurile de aerisire făcute cu burghiul. Eagle îl auzi pe Brubaker

cățărându-se pe cutie - respirând cu greutate - pentru a strânge ultimele șuruburi.

Apoi, fostul agent al C.I.A ciocăni puțin în placa de sus. Vocea lui se auzea foarte clar și Eagle fu sigur că se apropiase de găurile de aerisire ca să-i vorbească.

— Din acest moment, trebuie să existe o liniște absolută. O să aduc câțiva muncitori să termine de ambalat cutia. Apoi un camion o să te ducă până la avion... Ah, uitasem: mai găsești o lampă electrică, pături și un tricou. Dar nu le folosi înainte de a fi sigur că nu-i nimeni în cala de bagaje.

— Bine, bine... zise Eagle.

Îl auzi pe Brubaker îndepărtându-se, târându-și picioarele pe pardoseala de beton... zgomote îndepărtate, apoi totul se liniști. Câteva minute mai târziu, desluși niște voci neclare.

Bâzâitul motorului electric al căruciorului care-l urca ajunse la urechile lui. Deasupra capului, plăcile începură să trosnească. Un bărbat bombănea. Fără îndoială, fixa arcurile din bandă metalică.

Eagle simți clinchetul oțelului fixat pe plăci și înțelese că era pus într-un camion.

Simți cum i se ridică „colivia”. Câteva secunde mai târziu, o ușă se trânti, și camionul se puse ușor în mișcare. Aproape imediat, zgomotul străzii se amplifică până deveni asurzitor, în ciuda capitonajului. Era din nou pe șosea, refăcând - în sens invers - drumul pe care îl făcuse în Buick câteva ore mai devreme când venise de la aeroportul Kennedy.

În sfârșit, nu se simțea chiar atât de rău în cușca sa, gol, în acea după-amiază călduroasă de septembrie. Se întreba ce va fi în câteva ore la Moscova.

O clipă mai târziu, motorul camionului se opri. Se aflau, deci, din nou la aeroport. Un cărucior îl mai ridică o dată și, după o serie de manevre în toate sensurile - nu prea delicate - Eagle înțelese că „ambalajul” său era bine stivuit în cala de bagaje a Jumbo-jetului PAN AM. Auzi voci bărbătești, un câine care schelălăia și o femeie care vorbea calm.

— Se tem mereu să nu fie abandonați acolo, înăuntru. Dar nu vă îngrijați, va fi bine, se auzi surprinzător de clar glasul unui bărbat.

— Sper să fie așa, răspunse femeia. Tare aș fi vrut să-l pot lua cu mine în avion. I-aș fi plătit cu plăcere locul.

— Va fi foarte bine aici, credeți-mă, o asigură interlocutorul.

Încă vreo cinci minute, Eagle mai prinse câteva frânturi, dar prea confuze ca să le priceapă sensul. În sfârșit, ușa de la cala de

bagaje se închise și se lăsă liniștea, întreruptă din când în când de gemetele câinelui.

O jumătate de oră mai târziu, Apașul simți avionul mișcându-se pe pistă. Mai așteptă un sfert de oră după lumina roșie a ceasului cu cuarț Pulsar Date II, apoi aparatul își luă elan pentru decolare. Câinele închis între bagaje alături de Mercenar continuă să scâncească până ce trenul de aterizare intră la locul lui și avionul începu să ia în înălțime.

Eagle își încrucișă atunci mâinile la ceafă și scoase un oftat adânc. Închise ochii și zâmbi îngerilor. Era și el la fel de neputincios până la Moscova, ca și animalul înfricoșat care îi ținea companie.

Zâmbi în sinea lui, gândindu-se la ziua în care, la ferma lui din Arizona, începuse totul.

CAPITOLUL II

Și calul, și câinele erau tot atât de grăbiți ca și el să ajungă. Eagle împingea cu călcăiele crupele calului protejate cu piele neagră, astfel încât să se poată îndepărta mai repede. Totuși calul nu avea nevoie de asta ca să dea tot ce putea. Săriră repezător pe cealaltă parte a pasajului (*arroyo*¹) și Eagle zări, în sfârșit, locuința de pământ roșu pe care o construise cu mâinile lui. Câinele său, Tombi, o javră numai piele și os, mârâia de nerăbdare.

Eagle plescăi din limbă și slăbi frâiele. Sooty o luă ușurel la galop. Urcând pieptiș, coapsele musculoase ale Apașului strângeau cu putere animalul. Eagle călărea cu ușurință. Valuri de fum ieșeau de la șemineu. Ruth, Lupoica-Șchioapă, stătea, probabil, pe vine, ca de obicei, în fața focului, precum indienii Sioux. Pregătise vânat ținut la marinat două zile?

Tombi, flămând, alerga gata să-și dea sufletul în ritmul calului și al călărețului. Eagle era și el conștient că stomacul îi chiorăia. Porniseră toți în zori. Era aproape ora șapte seara și necruțătorul soare al Arizonei începea să coboare în spatele munților Harqualaha.

Ajuns la grilaj, se aplecă și, dintr-un bobârnac, deschise zăvorul. Câinele se repezi spre casă, cu urechile în vânt, apoi întoarse capul la jumătatea drumului să vadă dacă și stăpânul vine. Se opri brusc și se răsuci spre grajd, văzând că Eagle ducea calul acolo. Se așeză apoi în fața porții și urmări cu răbdare fiecare gest al bărbatului, schelălăind din când în când pentru a-și face simțită prezența. Apașul țesălă calul îndelung, îi umplu ieslea cu ovăz și-i aduse o găleată cu apă proaspătă.

Eagle avea bustul gol. Cămașa din piele de căprioară, pe care Ruth i-o confecționase cu mult timp în urmă și care pierduse orice asemănare cu obiectul numit de obicei „cămașă”, stătea legată în jurul mijlocului. Corpul său era suplu și musculos, fără nici un strop de grăsime de prisos, iar pielea tăbăcită de soare.

Eagle mulțumi calului cu o ultimă mângâiere, se întoarse și zâmbi văzând codița neastâmpărată a lui Tombi. Pateul care îl aștepta, pregătit cu dragoste, îi dădea un plus de energie.

¹ În țările tropicale, pasaj natural sau artificial care leagă cursuri de apă (n. tr.).

În acea dimineață, fusese să vâneze un lup.

Cu patru zile mai înainte, descoperise cadavrul ciopârțit al uneia dintre junincile cu coame lungi. Fără îndoială, era opera unui lup.

Paznicul regiunii Salome îi sugerase să pună capcane. Noile modele pe bază de cianură i se păreau acestuia mai mult decât corespunzătoare.

— Nu, îi răspunsese Eagle. O voi face în stilul meu.

— Cu arcul?

— Cu arcul.

— Încă o ciudățenie a ecologiei, ripostase Kleinbach. Nu fi mai catolic decât papa, Scoțianule! Nici ultimul dintre apași nu s-ar fi gândit la asta!

— Se prea poate, dar voi încerca, totuși.

Cumpărase mii de acri de pământ arid cu o parte din primul său salariu de mercenar. Fără un sistem de irigații, ferma va avea un sfârșit sigur și nu te puteai gândi că vei crește aici o turmă adevărată de vite. Vacile lui Eagle nu erau cine știe ce rasă selecționată, dar „coamele lungi”, semi-sălbătice, descendente din cirezile scăpate de spanioli în secolul al XVI-lea... erau foarte rezistente.

A doua zi după conversația cu Kleinbach, ploile – fenomen destul de rar în Arizona – se abătuseră asupra regiunii și șterseseră dintr-odată orice urmă de lup.

Totuși, nu a renunțat la planurile sale și a plecat la vânătoare cu câinele și cu calul, fără altă armă decât un arc și cuțitul său din teacă (deși era un expert al puștilor, al carabinelor și al pistoalelor).

Acest tip de ocupație îl satisfăcea mai mult decât obișnuitele treburi din jurul fermei. Și dacă lupii continuau să dea târcoale locuinței lui, atunci el și câinele vor ști să-i găsească și să-i stârpească. Cu arcul. Arma apașilor. Arma celor care l-au crescut pe John Eagle.

Traversă curtea, în timp ce năările sale fură gădilate de mireasma de carne prăjită. Căprioara fusese doborâtă de săgeată. În casă, femeia care gătea pentru el, Ruth Foley, nu era decât pe jumătate irlandeză. Cealaltă jumătate era Sioux Ogala și ei îi plăcea mai mult să fie numită „Lupoica-Șchioapă”, numele ei de *squaw*².

Nu era așezată pe vine când el intră, dar îngenunche în fața

² Soție de indian (n. tr.).

vetrei. Părul ei lung, negru și strălucitor, împletit într-o parte, îi mângâia obrazul trandafiriu și se pierdea de-a lungul pieptului.

Fața umbrită se luminează într-un zâmbet strălucitor când zări umbra vânătorului în tocul ușii. Eagle veni spre ea. Se aplecă și o sărută în adâncitura cefei. Ruth tresări de plăcere și își trase umerii înapoi. Sensibilitatea trupului ei era pentru el o continuă uimire. Râse în sinea lui. Era atât de receptivă la mângâierile lui, încât o putea aduce la orgasm doar atingându-i ușor pieptul.

— Ți-e foame?

— Ghici!

— Două minute, îi promise ea, zâmbind.

Ruth era mândră de pofta lui lacomă. Îi făcea plăcere să-l satisfacă. În totalitate.

Mâncară așezați cu picioarele sub ei, direct pe podea, aruncând uneori bucăți de carne lui Tombi care cerșea în pragul ușii.

— Îmi place această viață primitivă, spuse tânăra, zâmbind. Asta da, odihnă, după Albuquerque!

Licențiată - cu mențiune - a Universității din New Mexico, Ruth avea un mic magazin în Albuquerque de care se ocupa singură. Din două în două săptămâni, când Eagle era la fermă, își lua mașina și nu ezita să gonească cinci sute de kilometri ca să-l viziteze.

— Dacă nu-ți instalezi aer condiționat, te părăsesc.

Eagle o asigură că tocuse mii de dolari ca să instaleze telefonul și curentul electric și mai făcuse și un puț adânc ca să aibă apă potabilă. Era maximum de confort pe care și-l puteau permite. Făcuse cărămidile cu mâna lui și intenționa să-și meșterească și mobila tot singur. Apașul intenționa să-și încheie viața în această casă. Faptul că nu dorea decât obiecte meșterite de el însuși era o dorință nelămurită și totuși profundă a sufletului său - jumătate indian.

Se culcă cu spatele la perete, în timp ce Lupoica-Șchioapă spăla vasele. Când ultimul pahar fu spălat și pus la locul lui, ea îngenunche lângă el, îi luă fața în mâini și se strădui să-l trezească într-o mulțime de sărutări.

Deschise pleoapele grele și o zări buimac.

Ea izbucni în râs.

— Uite un adevărat indian în pielea lui, Scoțianule! Puteam să-ți tai gâtul, îl tachină ea.

Ridică din umeri.

— Am stat toată ziua în șa, *squaw*.

Ruth îi ținea mâinile. Îl convinse să iasă din pat și, pe întuneric, merse la baie. Făcură duș împreună, frecându-se unul pe celălalt cu o mânășă din păr de cal. Eagle se simți revigorat. Nici nu se uitară spre prosoape. Complet goi, ieșiră înlănțuiți pe terasă, unde vântul călduț al deșertului le uscă trupurile. Se lăsa noaptea.

Pe patul larg, împletit din piele, făcură dragoste. De două ori.

Încântat de energia nesfârșită a iubitei sale, Eagle își aplecă corpul suplu și musculos peste al ei.

Ațipi fericit. Ea se întoarse într-o parte pentru a porni radioul-deșteptător.

— Ce meșterești acolo? bombăni Eagle care nu pricepea nimic.

— Nu te îngrijora, dragule, dormi liniștit.

Vocea puternică a unui prezentator care debita știrile zilei, cu un puternic accent din Est, îl trezi brusc.

— Ce-i asta? se burzului el, căutând radioul pe întuneric.

Dar, mai rapidă, Ruth îl opri și-l sărută șăgalnic pe vârful nasului.

— E buletinul de știri, dragostea mea. E miezul nopții, îl anunță ea cu voioșie.

— Și tu mă trezești să-mi spui asta?

Eagle nu părea mulțumit deloc.

Capul și umerii Lupoaiței-Șchioape se conturau parcă pe cerul înstelat.

— Nu! râse ea cristalin. Ca să-ți urez la mulți ani, dragostea mea! E trecut de miezul nopții. Suntem în 8 septembrie, e ziua ta!

El deschise ochii mari.

— Ce?! Asta era!... Ai dreptate! bâigui el, scărpinându-se în cap.

Ruth se întoarse. Își băgă mâna sub pernă.

— Am un cadou pentru tine, zise ea, punând o cutiuță destul de grea pe pieptul lui.

— Ce-i asta? întrebă el, nefiind încă sigur dacă s-a trezit sau nu... și încercând să dezlege panglica pe întuneric.

Ea îi luă cutia, strânse hârtia mătăsoasă și deschise cu un sunet ușor.

— Vezi? întrebă ea.

— Nu.

— Așteaptă.

Tânăra scoase din cutiuța de bijuterii un ceas cu brățară

extensibilă, pe care îl strecură pe mâna lui. Bărbatul zări lucirea metalică.

— Știi ce e?

— O brățară. Nu?

— Cum n-ai mai văzut niciodată. Așteaptă.

Ținându-i mâna, ea apăsă pe un buton invizibil. O strălucire roșiatică scânteie pe mâna lui Eagle. Cifre luminoase ca rubinele apărură pe ecran: 12.02.

Eagle mormăi surprins.

— Un ceas, zise Ruth.

Tânăra sări din pat și aprinse lampa de la căpătâi. Eagle, stupefiat, își admira ceasul Pulsar Date II de la mâna sa.

— Este un calculator, Johnny! Cu mai mult de o mie cinci sute de tranzistori în interior.

Eagle nu-și mai putea dezlipi ochii.

— Ei, bravo, bătrâne! zise el în sfârșit.

Ruth îl îmbrățișă, stinse lumina și alunecă în pat... îmbrățișându-l în tăcere.

— Vrei să mai facem dragoste? îl întrebă ea.

Exact în acel moment sună telefonul.

Eagle se sprijini bodogănind de brațul Lupoaiței-Șchioape și, tot în costumul lui Adam, porni bâjbâind în camera cealaltă și ridică receptorul.

— Domnul Eagle? întrebă o voce feminină.

O recunosc pe Polly Perkins, superba metisă pe care Merlin o folosea ca secretară particulară când era pe proprietatea sa din Hawaii.

— Da.

— Domnule Eagle, repetă ea cu politețe, vă informez că din acest moment sunteți în „Alertă Roșie”

Asta însemna că, până la noi ordine, Apașul trebuia să fie gata de plecare în misiune douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

— Am înțeles, zise Eagle.

O voce de bărbat interveni.

— Scuză-mă, Polly. Eagle?

— Da, domnule... general.

Noua voce era cea a lui Samson, general - patru stele - pensionat, pe care Merlin îl angajase ca șef de personal.

— Eagle, după datele din dosarele noastre ai brevet de pilot pentru cvadrimotoare. Așa e?

— Da, generale.

- Bine, te rog să consideri intervenția mea ca o subliniere a stării „Alertă Roșie”. Ne întâlnim în Kansas City, Eagle.
 - Kansas City?
 - Cât mai repede posibil. Știm unde te găsim.
 - Am înțeles, zise Eagle.
- Celălalt închise automat.

CAPITOLUL III

După douăzeci de minute de la decolarea din Montreal câinele încetă să mai scâncească. Bietul animal, îngrozit, începuse să latre și să geamă din tot sufletul când hamalii încărcaseră bagajele noilor călători urcați după esca la canadiană. Fusesse puțin mai calm la decolare, apoi începuse iar cu gemetele.

Totuși, se potoli până la urmă, simțind, probabil, că mai era cineva alături.

Gol în spațiul pregătit pentru el în cutia de mașini-unelte, Eagle începu să simtă frigul. Pipăi în beznă și găsi sub pături puloverul gros pe care Brubaker i-l dăduse la plecare.

Fu destul de dificil să-l îmbrace. Eagle își băgă capul, își ridică fundul cât putu mai sus și reuși să se răsucescă în pulover. Apoi făcu aceeași acrobație, în sens invers, și reuși să-și învelească picioarele goale într-o pătură.

Apăsă apoi butonul din dreapta al ceasului Pulsar Date II. Minuscula lampă din interior luminează cifrele de rubin: 5.27.

Eagle oftă. Mai mult de opt ore și jumătate mai erau până la Moscova...

În ajun, în zori, fusesse la pastorul Joe Big Horse să-l întrebe dacă cei doi fii ai lui se puteau ocupa de fermă, de Sooty și de Tombi cât era el plecat.

Apoi se grăbi să se întoarcă ca să mai petreacă o ultimă jumătate de oră în pat cu Ruth înainte de a sosi fiii pastorului apaș.

Eagle mai dăduse un ultim ocol al casei cu cei doi tineri, apoi tatăl lor îl condusesse la Phoenix.

La aeroportul din Sky Harbor, sărise în primul avion spre Kansas City.

Un taxi îl dusesse direct la un hotel *Holiday Inn* cu douăzeci și opt de etaje. Nu apucase să închidă ușa, că și sună telefonul.

— Domnul Eagle? Întrebă un bărbat cu o pronunție ciudată.

— Da.

— Vă sun din partea lui Zamzon.

— Cum dracu' e posibil...? Întrebă Eagle.

Nu era o jumătate de oră de când ajunsese în Kansas City... și vorbise doar cu un șofer care-i arătase hotelul!

— E foarte simplu, domnule Eagle, zise omul cu pronunție defectuoasă. Ca să ajungeți la Phoenix, nu puteați decât să luați

avionul. Și nu puteați sosi decât cu cel de ora șase și optsprezece minute. *Holiday Inn* este cel mai mare hotel din oraș, cel mai nou și primul pe care îl aveam pe lista mea.

— Continuați, zise Eagle.

Explicația era plauzibilă, dar Apașul nu era convins.

— Zamzon vă transmite că totul e astfel organizat încât mâine dimineață să începeți cursurile. E tocmai bine că ați ajuns joi.

— Cursuri?

Eagle era uluit.

— Da, cursuri. De la opt și jumătate la cinci și jumătate. Și o să aveți și destule treburi personale, după câte știu. Va trebui să închiriați o mașină, domnule Eagle. Școala este în afara orașului.

— Școala? Despre ce naiba vorbiți?

— Boeing, domnule Eagle, răspunse omul fără să ezite. Veți învăța să pilotați un 707.

— Cine sunteți? Cum vă numiți?

— Nu e nevoie să știți, domnule Eagle. Domnului Zamzon nu-i plac oamenii care furnizează detalii inutile. Altceva trebuie să știți: domnul Zamzon vă transmite să-l contactați...

Telefonul amuți. Eagle nu auzise niciodată un om vorbind cu astfel de defect. Nu-i știa nici măcar numele. Singura persoană care i l-ar fi putut spune era Samson. Dar Samson nu dădea niciodată informații inutile.

A doua zi dimineață, Apașul se înscrise la un curs de trei săptămâni de instrucție la sol.

Primul lucru pe care l-a învățat a fost că stabilitatea unui cvadrireactor este mai întâi o problemă de „atitudine de zbor”. Reglat pe o anumită „atitudine”, încărcat cu un flux de energie constant, un astfel de avion are un zbor previzibil. Atâta timp cât avionul nu a existat decât ca desen pe o planșetă, inginerii Boeing-ului au calculat lungimea pistei necesare decolării, în funcție de greutate, temperatură și mediu ambiant, de gradul higrometric, de presiunea barometrică și de alți factori.

Eagle se cufundă în curbe și crochiuri. Un grad de temperatură în plus - cincizeci de picioare de pistă. Barometrul scade cu o zecime - o sută de picioare de pistă. Aterizare, decolare? Înțelese că piloții unui 707 puteau să-l dirijeze cu manualul deschis pe genunchi.

Fără să mai primească nici o veste de la Samson, Apașul a fost transferat la un simulator de zbor. Era o machetă a unei cabine 707 în mărime naturală care putea să reproducă toate situațiile de zbor imaginabile - decolări, deturnări, aterizări forțate sau

catastrofale, pană de benzină, pană de motor... Un circuit integrat proteja imaginea unui câmp aerian pe un ecran amplasat în fața elevului-pilot. Câmpul din imagine se schimba în funcție de viteză, altitudine și unghi. Era uimitor de realist.

Era într-o seară din prima săptămână de zbor pe simulator când Samson telefonă.

— Eagle? Samson. Coboară la camera 1818.

Ușa camerei 1818 fu deschisă de către un bărbat care purta un metru de panglică în jurul gâtului. Bărbatul avea aproximativ șaizeci de ani. Era slab, avea părul rar, grizonat, fața ștearsă și ochii bulbucați. Părea preocupat.

— Așezați-vă la perete și stați drept, îi ordonă el, luând în mână anuarul din Kansas City.

Eagle se apropie de perete și-și lipi umerii. Era înalt. Bărbatul îi puse ușor cartea pe cap, apoi scoase un pix din buzunar și, neglijent, însemnă înălțimea Apașului pe tapetul camerei de hotel.

Schimbă apoi anuarul cu un polaroid cu bliț încorporat, îl fixă pe Eagle și-l fotografie în picioare, din față. Fără să scoată un singur cuvânt, se apropie de Apaș, scoțându-și panglica de la gât.

O puse în jurul gâtului acestuia, îi făcu un semn cu degetul, apoi analiză rezultatul investigațiilor, cu gura strânsă și cu un aer nemulțumit. Eagle auzi pe cineva în camera de alături. I se păru că înțelese cine era la telefon. Probabil Samson.

Bărbatul măsură cu panglica umerii hainei lui Eagle și lungimea brațelor. Fără să vorbească, îl cuprinse peste piept și-i socoti lungimea picioarelor. Nu scoase nici un sunet.

— Sunteți croitor? îl întrebă Eagle, zâmbind.

— Când n-am de ales...

Hotărât lucru, acest bărbat îl plictisea. Prea lua totul în serios.

— Ce credeți de asta? întrebă o voce gravă.

Samson tocmai intrase în cameră.

— Nu o să fie ușor, generale, răspunse „croitorul”, scoțând fotografia din aparat.

— Bună ziua, Eagle, spuse Samson.

— Bună ziua, domnule.

— Ți-l prezint pe domnul Brubaker.

— Bună seara, domnule Brubaker.

— Ah... da, bună seara, murmură Brubaker. Vorbește rusa? îl întrebă Samson, arătând spre Eagle cu capul.

— Nu știu. Vorbește limba rusă, Eagle?

- Nu, domnule.
- E neplăcut, zise Brubaker.
- De ce? se îngrijoră Samson.

— Am un bărbat care seamănă incredibil, într-adevăr. Ca vârstă, greutate, talie, ten etc. Dar acest bărbat vorbește curent limba rusă. Este licențiat la Institutul de limbă rusă din Columbia.

Samson înclină capul și ridică din sprâncene cu un aer interogativ.

- Nu înțeleg prea bine.
- S-ar putea afla, zise misterios Brubaker.
- Omul dumneavoastră este deja în URSS?

— Nu.

— Ei bine, atunci. S-ar zice că, într-adevăr, căutați mica bestie.

— A căuta mica bestie face parte din munca mea. A căuta mica bestie poate salva viața unui agent, se lamentă Brubaker, ridicând glasul.

Samson se strâmbă și înclină capul cu diplomație. Privirea lui se încrucișă cu cea a lui Eagle și un rictus mic îi apără în colțul gurii. Se întoarse spre Brubaker.

— Aveți o fotografie a acestui om?

— Da, da, bineînțeles.

Brubaker băgă mâna într-un sertar al unei măsuțe și scoase de acolo un toc plin cu fotografii în culori.

Găsi ce căuta și i-o întinse lui Samson.

— Ce ziceți, generale?

Samson luă fotografia. O studie mult timp, plimbându-și ochii spre Eagle, până ce reuși să compare fiecare detaliu.

— Da. Înțeleg ce vreți să spuneți. Asemănarea este chiar izbitoare. Dar, dacă puneți mâna pe acest om, puneți-l să-și tundă părul... ca Eagle. Are o claie ca un vagabond.

— Ah, dar bineînțeles, domnule, se grăbi Brubaker să răspundă cu severitate.

— Omul ăsta are părul prea lung, reluă Samson.

Chiar părul lui grizonat era la fel de scurt ca în prima zi a serviciului militar.

— Ai tatuaje, Eagle? îl întrebă Brubaker.

— Nu, domnule.

— Nici semne particulare?

— Nu, domnule.

— Și asta, pe mână?

— Poftim?

— Pe mână, ești orb sau ce? Mâna stângă!

Zăpăcit, Eagle ridică mână. Nu avea nici cicatrice, nici tatuaje pe mâna stângă. Ca să înțeleagă totuși, arată ceasul.

— Asta? E un ceas, domnule.

Dacă nu apăsai pe butonul care conecta diodele și ceasul nu era luminat, semăna cu o banală brățară ornată cu rubine.

— Este un Pulsar, explică Eagle.

Apăsă pe buton, apărură cifrele și, mândru de această ocazie, le făcu o demonstrație.

— Vedeți?

— Da, auzisem despre astfel de obiecte. Sunt supranumite *gadget*. Ai un ceas frumos, Eagle.

— Trebuie să te debarasezi de el, zise Brubaker.

— De ce? Întrebă încetișor Samson, văzând privirea nemulțumită pe care i-o aruncase Eagle.

— Sunt sigur că bărbatul la care mă gândesc poartă alt tip de ceas. Eagle trebuie să lase ceasul aici, generale. Chestiile astea nu fac decât să fii remarcat. Să presupunem că un agent al serviciilor de securitate dușmane îl observă.

— Oh, înțeleg, zise Samson.

— Îmi pare rău, Eagle, zise Brubaker. Trebuie să te debarasezi de brățara asta.

— Categorie, nu! răspunse Eagle. Mai bine sfătuiți-vă omul să-și ia unul la fel.

Samson răspunse discret:

— Ei, bine, iată! Totdeauna există o alternativă.

În ciuda a ceea ce ar fi putut face, Brubaker zâmbi, și îl felicită pe Eagle:

— Sigur! mormăi el. O idee excelentă.

Apoi puse aparatul foto în ascunzătoarea lui, își strânse metrul de panglică și ieși din cameră fără să mai scoată o vorbă.

În timp ce Eagle nu-și ascundea mirarea, Samson făcu o grimasă și-l luă pe Mercenar de braț.

— Pentru ceea ce face, acest om este unul dintre cei mai capabili din toată America, zise el cu glas șoptit, ca și cum i-ar fi putut auzi cineva. Fii atent la el și încearcă să-i arăți respect până vei înțelege stilul lui. (Îl apăsă pe Eagle prietenește pe mână.) Dacă cel mai mic detaliu din planurile acestui om nu va fi perfect, de acolo de unde vei fi trimis, mă tem că nu prea ai șanse să te mai întorci viu.

CAPITOLUL IV

Frigul îl trezi pe John Eagle. Nu-și aruncă privirea pe ceas. Oricum, chiar dacă știa ce oră e, acest lucru nu-i grăbea sosirea la Moscova. Înainte, în cabina pilotului, echipajul sovietic trebuie să fi urmat celebrul „timp minim de zbor”, drag tuturor instructorilor de zbor – numai că, în avion, nu totdeauna drumul cel mai scurt e linia dreaptă.

Căutând o posibilitate de a se mișca pentru a se încălzi, înțelese de ce Brubaker îi spusese să-și scoată hainele în Hawaii. Când ajungea la Moscova, trebuiau să fie curate și călcate. Nimeni nu putea să gândească măcar că ar fi dormit îmbrăcat.

Își trase pătura pe cap și închise ochii. Cu puțin noroc, poate adormea...

*

După o săptămână de antrenament pe simulator, Eagle fusese transferat la școala de „linie” – unde se pilotau adevăratele avioane 707. Acolo s-a inițiat cu bucurie în aterizări, decolări, viraje pe aripă, coborâri și catastrofe... pe scurt, tot ce era necesar pentru a obține un brevet de pilotaj.

Este posibil să înveți asta în șase săptămâni, dar un pilot învață, în general, în zece. Lui John Eagle nu i-au trebuit mai mult de opt.

Astfel, a avut dreptul la o săptămână de vacanță la *Holiday Inn*, pe care a petrecut-o așteptând un telefon de la bărbatul cu accent defectuos.

Într-o noapte, foarte târziu, a sosit un mesaj. Un rând pe o telegramă:

EAGLE

MAKALUHA CÂT MAI REPEDE POSIBIL SAMSON.

John Eagle era apaș prin adopție. Și prin alegere. Copilul natural al unei englezoaice aristocrate, moartă la nașterea lui, și a lui Dennis Mac Tarry, un inginer scoțian care avusese o viață mai degrabă agitată, se născuse în Arizona, într-o rezervație, între munții Pinaleno și Galiuro, în spatele ultimei fortărețe a tribului Be-Don-Ko-He, tribul lui Geronimo. Dain Blanc, a doua nevastă a lui Dennis Mac Tarry, era fiica șefului tribului și strănepoata lui Geronimo însuși.

După moartea lui Mac Tarry, Dain Blanc se ocupase de micul John Eagle ca de propriul ei fiu și-l crescuse ca pe un apaș.

Era un apaș cu ochi albaștri, un apaș licențiat la universitate, un apaș care devenise Mercenar.

Fusese selectat chiar de omul cunoscut sub numele de Merlin dintre candidații care răspunseseră misteriosului anunț. Asta declanșase totul:

„Căutăm bărbat tânăr între douăzeci și treizeci de ani, căruia să-i placă pericolul. Trebuie să aibă condiție fizică perfectă. Să fie licențiat universitar sau să aibă nivel echivalent. Celibatar fără obligații. Candidatul ales va trebui să urmeze o perioadă de antrenamente susținute. Bani puțini și pericol mare. Munca va fi și mai riscantă, dar plata va fi excepțională, în cazul în care supraviețuiește. Activitatea lui nu periclitează în nici un fel atașamentul față de guvernul SUA... Candidatul trebuie să-și pună viața în joc...”

Pentru a câștiga galoanele de mercenar, Eagle a trebuit să se dovedească expert în mânuirea unui număr amețitor de arme diferite. Demonstrase în Valea Morții că stăpânește tehnica judo, box și karate. De asemenea, dovedise că, în aproape o duzină de țări, în condiții cât mai diverse, poate supraviețui.

Prima misiune a fost precedată de semnarea unui contract pe cinci ani. În acest contract se stipula că salariul anual a lui Eagle va fi de un milion de dolari, neimpozabili; după doi ani, mai primea un milion, tot neimpozabili; la scadența acestui contract, primea cinci mii de acri de pământ la alegere din ceea ce aparținea statului. Odată îndeplinite misiunile așa cum trebuie, primea cea mai înaltă decorație americană. Dacă murea în timpul serviciului, copilul său, dacă avea, obținea la vârsta majoratului un serviciu oficial, la alegere.

Nu era zbor direct de la Kansas City la Hawaii în acea seară. Eagle reținu un loc pentru Honolulu, via Coasta de Vest, la primul zbor de a doua zi dimineată.

*

Omul care răspundea la numele de Merlin apăsă un buton de pe brațul fotoliului său rulant. Fotoliul alunecă încetitor spre peretele de sticlă care dădea în fața craterului Makaluha.

Dinspre vulcanul stins, Merlin putea să arunce o privire spre micul său regat. Pentru asta, apăsa un alt buton, în perete, și camera întreagă se rotea în jurul unei axe hidraulice. În egală măsură, putea să urce sau să coboare această cameră, care nu era decât una dintre cele patruzeci de săli ale locuinței sale de granit, construită ca o fortăreață în gaura căscată a bătrânului vulcan.

Când camera se învârtea, o plăcere fără seamăn îl invada pe domnul Merlin. Nu se plictisea niciodată de această priveliște. Scoase un lung oftat de satisfacție când insula Maui intră în câmpul său vizual, cu întinderile ei de iarbă grasă, vegetația luxuriantă și măreția ei strălucitoare. Nici o nuanță de verde nu putea egala verdele de Hawaii.

Camera se răsuci încetișor. Odată turul făcut complet, după ce Merlin admiră peisajul de pe Makaluha camera a fost oprită, cu un ușor declic. Merlin oftă iar. Gata cu contemplația și cu reveria! Avea de lucru.

Înaintă cu fotoliul spre biroul aurit – aparținuse unui doge venețian – și ridică unul dintre cele șase telefoane pe care le avea în față.

— Polly?

— Da, domnule Merlin.

— La ce oră este întâlnirea cu Eagle?

— Într-o jumătate de oră, domnule.

— Bine. Dă-mi dosarul acestei afaceri – știi ce vreau să zic – să-mi mai arunc un ochi înainte de întâlnire.

Merlin așteptă ultimul „Da, domnule” al conștiincioasei sale secretare și închise. Luă o havană lungă, o aprinse cu o brichetă din aur, apoi se întoarse la fereastră și rămase acolo, absorbit de gânduri, trăgând din țigara de foi.

O umbră de îngrijorare îi tulbură fruntea pentru o clipă. Eagle? Un om de valoare, fără îndoială, dar... Dar ce? Putea oare să conteze pe el până la sfârșit?

Detașat, încercă să calculeze șansele de supraviețuire ale lui Eagle. Erau minime.

Domnul Merlin își veni în fire. Ce sens avea să se înduioșeze de soarta lui John Eagle?... Era deja mort 99% înainte chiar să se usuce semnătura sa pe hârtia contractului. Domnul Merlin nu se gândise la neplăcuta eventualitate de a-l trata într-o zi cu prietenie. Eagle nu era decât o armă – o armă rezervată loviturilor dure.

În același timp, era, totuși, bine dacă această armă supraviețuia.

Furios pe el însuși pentru această neobișnuită incursiune sentimentală, trase cu putere din țigară. Devenea sensibil dintr-odată? Totuși, nu era prima oară când trimitea un om la moarte sigură. Fusese el însuși față în față cu moartea, în tinerețe.

Bunicul lui Merlin fusese și el un mare tâlhar printre nenorociții epocii sale. Dar avusese noroc. În timp ce goana îmbogățirii

întinase reputația multora, bunicul său rămăsese în umbră, fără a fi cunoscut. Făcuse avere dintr-odată, în maniera timpului: cu vapoare cu abur și cu căi ferate. Reușise să-i lase fiului său mai mult de cinci milioane de dolari.

Și tatăl lui Merlin lăsase fiului său o sumă tot așa de mare. Cu un astfel de debut avantajos, nevoia de a face avere nu-l interesase niciodată pe Merlin. Ar fi fost prea simplu și spiritul său combativ n-ar fi avut nici o satisfacție. Își putea estima averea în miliarde de dolari – numărul milioanelor chiar nu mai era interesant. Luase, deci, hotărârea de a se retrage din afaceri, păstrând, totuși, o imagine a situației.

Domnul Merlin își făcuse studiile superioare la Harvard.

Era modelul omului cinstit din secolul al XVI-lea, fiind, în același timp, un paradox: în anumite domenii era neștiutor ca un copil, în altele – mai șmecher decât un vulpoi.

Licențiat în fizică nucleară, dar interesat doar de teorie, îi plăceau poveștile cu zâne și filmele lui Walt Disney. Cunoștea bine opt limbi străine și tradusese *Bhagavad-Gita* în engleză. Scria romane polițiste de succes sub un pseudonim care nu avea să fie divulgat niciodată, pentru că tot el era și patronul editurii care le publica. Colecția sa de obiecte de artă și casa părintească fuseseră donate statului New York, deși ele singure reprezentau o avere.

Dar exista și un revers al medaliei. În 1917, se încorporase în Marină – nu avea chef să trândăvească la Washington, chiar colonel fiind – și fusese trimis în Franța cu gradul de căpitan de infanterie. În timpul luptei de la Argonne, în timpul unui asalt, un glonț îi atinsese coloana vertebrală. Nu a mai mers niciodată.

— V-am adus dosarele, domnule Merlin, îl anunță Polly Perkins, intrând în cameră.

Merlin se întoarse cu scaunul și-i mulțumi din ochi. Era încă o femeie foarte frumoasă. Deși avea de acum vreo patruzeci de ani, sub *pareo*³ se ghicea un corp de zeiță.

Părul lung, negru ca smoala, cu câteva fire argintii, era o moștenire de la strămoșii polinezieni.

— E bine, bine, mormăi domnul Merlin, apropiind fotoliul electric de biroul aurit.

Era preocupat de John Eagle. De câte ori ar fi putut el, Merlin, să-l trimită în misiuni imposibile și să-l vadă revenind, în ciuda oricărei speranțe?

³ Veșmânt tahitian înflorat (n. tr.).

Eagle își pusese prima dată hainele lui după zborul de la Kansas City la San Francisco, cele cinci ore într-un avion vechi până la Honolulu și, în sfârșit, voiajul în hidroavionul particular a lui Merlin până în vârful Makaluha.

Un valet polinezian îi pregătise hainele pe pat, în timp ce el făcea un duș. Odată uscat, rămase în casă puțin timp, privind cu dezgust lucrurile din fața sa. Nu-l interesa numele proprietarului. Singurul indiciu era o marcă de lenjerie - HKH - pe un chilot și pe un maieu de corp. Costumul era din tweed irlandez, cusut de mână.

Eagle își puse cu repulsie șosetele și lenjeria proaspăt spălate, apoi restul hainelor și, resemnat, trecu în salonul cu ecran de proiecție unde Merlin își desfășura întâlnirile.

Se așează într-un fotoliu. Aproape imediat, câteva lumini puternice îl orbiră. Vocea groasă a lui Merlin se auzi prin difuzoarele din pereți.

— Bună seara, domnule Eagle. Mă bucur să vă revăd.

— Mi-ar fi plăcut să pot spune același lucru, răspunse Apașul.

Ecranul însă nu-i arăta decât propriul chip. Nu-l văzuse niciodată pe Merlin, nici în realitate, nici măcar pe ecran.

— Bine, reluă vocea lui Merlin. Presupun că Samson v-a informat că această misiune se apropie mai mult de spionaj decât cele obișnuite?

— Da, domnule.

— Bănuiesc că v-ar plăcea să știți unde veți fi trimis? reluă Merlin cu un râs fals.

— Foarte adevărat. Tot ce ar trebui să fac.

— Veți merge în Uniunea Sovietică. Mai exact, la Moscova, pe aeroportul din Vnukovo.

— Ce să fac acolo?

— Ce să faceți? îl tachină Merlin. Să furați un avion, desigur.

— Un 707, bănuiesc.

— Nu... Un TU-350. Un aparat care seamănă cu 707. Acum câțiva ani, rușii au pus mâna pe un aparat militar asemănător lui 707, aflat în recunoaștere, neînarmat. L-au obligat să aterizeze; în final, au eliberat echipajul, dar niciodată aparatul. L-au studiat temeinic și nu au ezitat să-l copieze fără rușine.

— Dacă înțeleg bine, acest TU350 este, de fapt, un 707 puțin modificat.

— Din câte am înțeles, seamănă destul.

— Dar e o nebunie. Vreți să fur singur mașinăria asta

nenorocită?

— Nu singur. Vă vom ajuta.

— Cum așa?

— Veți vedea.

— Și unde o să duc acest TU-350, dacă voi reuși să-l fur?

— Veți vedea.

— Voi avea măcar o pistă de aterizare, sau trebuie să presupun că mă voi așeza ca o floare, în mijlocul unei turme de vaci? Știți, chestia asta nu e un zmeu pentru copii.

— Terenul de aterizare este în curs de amenajare.

— În curs! Dumnezeuule! Dar trebuie cel puțin o pistă de zece kilometri ca să aterizezi cu un astfel de aparat, chiar folosind parașutele de necesitate. Și doi kilometri în plus pentru decolare.

— Știu asta, normal.

— Ascultați, nu sunt inginer, nu cunosc densitatea necesară betonului care să suporte o astfel de încărcătură. Dar, în orice caz, nu sunt suficiente câteva săptămâni ca să pregătești materialul indispensabil construirii unei piste pentru Boeing.

— Noi credem că asta e posibil.

— Sunteți complet nebun. Doar dacă nu sunteți magician.

— Dragul meu Eagle, vă înșelați când vă gândiți la piste amenajate pentru sute de aterizări și decolări pe zi. Nouă ne trebuie o pistă care să fie folosită doar o dată sau de două ori și, în acest caz, nu impune aceleași norme tehnice. În timpul celui de-al doilea război mondial, aviația a creat covoare de oțel demontabile, folosite în lumea întreagă, care s-au dovedit a fi excelente piste temporare.

— Bun, de acord. Să admitem că această problemă e rezolvată. Acum, de ce n-aș putea ști mai multe despre miracolele pe care trebuie să le fac? Nu-mi puteți spune mai multe despre ce voi face cu mașinăria asta când, într-un fel sau altul, o voi fura?

— Să privim lucrurile în față. Dacă cumva nu merge, veți cădea în ghearele KGB-ului. În cazul acesta, cu cât veți ști mai puțin, cu atât le veți putea spune mai puțin.

— Vreți să spuneți „cu atât mai puțin vor scoate de la mine prin tortură”.

— E dur... dar corect să știți cum stau lucrurile.

— Bine. Și acum, puteți să-mi spuneți de ce a fost necesar acest circ: Brubaker, hainele, fotografiile, dublura...?

— URSS este o țară unde este foarte dificil să intri și de unde e și mai greu să ieși fără autorizație.

— Continuați, vă rog.

— Explicația pentru circul pus la punct de Brubaker, cum spuneți dumneavoastră, este că veți ajunge clandestin la Moscova și veți prelua identitatea unui american care e deja acolo, legal. Acest om va sta în umbră până când veți reuși să zburăți.

— Pot să știu despre cine e vorba?

— Despre un tânăr inginer american care va ajunge la Moscova în câteva ore. Merge la un târg internațional despre utilaje. Își va prezenta actele autorităților, apoi va dispărea un timp pentru a vă lăsa locul. Am înțeles că semănați suficient, încât nimeni să nu descopere șmecheria.

— Și cine sunt cei care mă vor ajuta?

— Iată încă un lucru pe care nu trebuie să-l știți, pentru moment. Este posibil să fiți capturat de către serviciile de securitate sovietice. Dacă se va întâmpla asta, nu vreau să fiți pus în postura de a trăda.

— Și când voi avea plăcerea să-i întâlnesc?

— Curând. La Moscova. Cineva se va apropia de dumneavoastră și vă va spune „4 iulie 1776”. Aceasta este parola. Veți răspunde: „1547”, anul în care Ivan cel Groaznic a fost numit țar al întregii Rușii.

— Și nu voi mai ști altceva?

— Exact. Nu veți mai ști nimic de aici încolo.

— Mda... încă o mică problemă... V-ați gândit la radarele Armatei Roșii? O să-i am la spate pe toți vânătorii armatei sovietice. Nu-mi oferiți chiar icre negre.

Merlin râse satisfăcut.

— O să vă încredințăm o minunată cutiuță neagră. Este cel mai performant sistem antiradar din lume. Garantat, bruiază toate ecranele de urmărire.

— Aveți impresia că savanții noștri sunt mult avansați decât de ai lor?

— Nu chiar. Vor descoperi ei înșiși foarte repede principiile de funcționare a acestei cutii și în patruzeci și opt de ore, fără îndoială, vor pune la punct un sistem foarte eficace. Este încă o problemă contra cronometru, Eagle. Dar, în acest moment, noi suntem în avans.

— Și dacă pierdem acest avantaj „temporar” înainte ca eu să fi părăsit țara, totul e ratat, nu-i așa?

— Asta e, exact așa. Ați rezumat perfect situația.

CAPITOLUL V

Eagle se trezi cu capul înțepenit în capacul cutiei, cu mica pernă sub gât. Puțin amețit, se întrebă cum de reușise să-l ia somnul într-o astfel de poziție. Apoi înțelese că avionul începea să coboare. Brubaker se gândise la tot, mai puțin la centura de siguranță. Corpul îi alunecase în spațiul strâmt pe care oamenii însărcinați cu confectionarea cutiei se milostiviseră să-l lase.

Se așează cât mai confortabil, cu capul la trei centimetri de plafon. Câteva minute mai târziu, craniul lui atinse din nou plafonul „coliviei”. Apăsă butonul Pulsar-ului. Cifrele roșii arătau: 1.44.

Undeva în fața lui, nefericitul animal se puse iar pe schelălăit.

Eagle începu să râdă:

— Calm, bătrâne, zise el încetitor. Nu te îngrijora, nu mai ai mult.

Șocul trenului de aterizare pe pistă fu aproape insesizabil, dar frâna care i-a urmat îl lămură că avionul atinsese pământul.

— Vnokovo, murmură Eagle. Când or veni să mă caute?

Simți avionul rulând un timp care i se păru interminabil. O ultimă frânare, și ușile calei de bagaje se deschiseră. Auzi vorbindu-se rusește. Apoi zgomote, agitație. Schelălăiturile câinelui se transformară curând în lătrături voioase. Eagle auzi o femeie râzând, ciripind vorbe drăguțe (în rusă!), adresate animalului. Eagle înregistrează toate nuanțele vocii. Se întrebă dacă e aceeași doamnă care adusese câinele la New York și care, acolo, vorbea engleza.

Zgomotele din jurul lui se potoliră, apoi încetară complet. Eagle era sigur că și ultima valiză fusese coborâtă. Înțelese că nu mai rămăsese de descărcat decât marfa.

După câteva minute, auzi zgomotul unui motor, câteva frânturi în limba rusă, apoi simți cum cușca lui este ridicată, alunecând ușor, și deplasată.

După o scurtă plimbare și o schimbare de nivel, se opri. Eagle bănuia că e pusă într-un camion. Un sfert de oră mai târziu, motorul demară și vehiculul o luă din loc.

Drumul dură o oră și zece minute și înțelese diferența de trafic dintre Moscova și New York. Deduse că Vnokovo, ca toate aeroporturile internaționale, se găsea departe de centrul orașului. Sau, cel puțin, față de locul unde mergeau.

Camionul încetini, ajunsese la o intersecție (ieșea de pe autostradă?), luă trei viraje dificile, se opri (era la stop?), frână brusc (vreo bătrână?), apoi opri.

Ajunsesese!

După manevrele făcute, Eagle parie că parcase lângă o rampă de descărcare. Așteptă. Nu-i era prea cald. Nu se gândea decât la plăcerea de a merge la baie. În timpul zborului, nu-și putuse găsi o poziție favorabilă astfel încât să-și folosească olița.

Așteptă.

Era reconfortant să audă voci... chiar în limba rusă.

Dacă serviciile secrete sovietice avuseseră de gând să-l prăjească, era aproape gata.

Lipsa de interes pe care o arătau cutiei demonstra că – până atunci – totul se petrecuse cum gândise Brubaker.

Abia după o jumătate de oră se auziră voci.

În sfârșit, doi bărbați descărcară lada. Câteva bombăneli pe ici, pe colo, alt cărucior (deja obișnuit) și Eagle fu transportat pe pneuri confortabile, dar solide.

De data aceasta, drumul i se păru prea lung. După ce urcă un etaj, ajunsese într-o cameră al cărei ecou îi amintea de dealurile Donremy.

Câteva cuvinte în rusă care sunau a întrebări, o voce feminină care răspunse, totul părea foarte aproape; mașinăria se deplasă iar câțiva metri. Isteț ca un Sioux, apașul ghici că această voce dădea ordine privind recepția definitivă.

Cușca coborî, căruciorul se îndepărtă și totul se liniști.

După puțin timp, se auziră ușile și Eagle desluși o voce îndepărtată:

— Da, da, duceți-vă.

Alt zgomot de uși. Din interior, era dificil de apreciat de unde veneau sunetele.

Dintr-odată, foarte aproape de el, auzi o voce:

— Eagle? Brubaker. Te scoatem cât mai repede, bătrâne. Trebuie, mai întâi, să scăpăm de cercurile astea.

Chiar deasupra lui, auzi un metal frecat de lemn, apoi un zgomot surd pe care îl făcu panglica de oțel. Brubaker mormăia. Primul cerc sări, apoi altul. Planșele de deasupra trosniră și Eagle înțelese că Brubaker umbla acum la șuruburi. Recunoscuse respirația greoaie a bătrânului.

Câteva clipe mai târziu, fu orbit de lumina unei lămpi. Brubaker scoase prima placă. Eagle profită și-și ridică picioarele înțepenite, se întinse și scoase capul.

Bărbatul slab, cu ochi bulbucați și păr rar, nu-și putu reține unul dintre rarele sale zâmbete.

— Nu arăți rău deloc! (Încă zâmbea. Avea dinți falși). Hai, în picioare! Avem multe de făcut!

Eagle se ridică și ieși din cușcă. Erau singuri într-un depozit uriaș pe care un perete îl separa în două.

— Mă simt ca Lazăr, i se adresă el lui Brubaker. Parcă aș fi ieșit din coșciug.

— Dacă putem spune așa, răspunse Brubaker, în timp ce pregătea un aparat de ras electric. Cred că ți-ar plăcea să mergi la baie, nu-i așa?

— Mai întrebați! Unde e?

— Din păcate, va trebui să mai aștepți...

— Poftim?

— Mai întâi, să te razi puțin.

— De ce?

— Nu crezi, totuși, că o să te las să ieși așa.

— Ce mai e și asta?

— Nu am o toaletă particulară să ți-o pun la dispoziție, bătrâne. Vei fi obligat să folosești instalația din parcul expoziției. În dimineața asta, domnul Higbee a venit aici la patru ace, mirosind a *after-shave*. Nu poate fi văzut acum cu o barbă de două zile.

— Ce neplăcut! Dă-mi asta, bombăni Eagle.

Luă aparatul și începu să se radă. Brubaker îi ținea o oglindă în față.

Nu era obișnuit cu aparate de ras electrice și se descurcă greu.

— Este un aparat rusesc? bodogăni el.

— Nu, bineînțeles că nu. Nu se fabrică chestii de astea în acest paradis muncitoresc. Este un model american, cu transformator încorporat.

Eagle se rădea cu grijă. Dintr-o trusă de toaletă, Brubaker scoase apoi un pieptene, o mânășă umedă și un prosop. Apașul se șterse pe față și sări în hainele lui Higbee.

— Ce costum purta domnul acesta azi dimineață când a plecat de la hotel?

— Exact la fel. Unul ca al tău, răspunse Brubaker, vizibil mulțumit. Am comandat două identice. Le-am și curățat la fel, chiar marca lenjeriei e aceeași, în caz că KGB-ul verifică.

— Precauțiile astea mă duc cu gândul la paranoia, comentă Eagle, încheindu-se la nasturi. Ce credeți, își bagă ei nasul în

dulapurile fiecărui turist care intră în țară?

Brubaker tocmai scotea din cutie valiza și celelalte lucruri ale Apașului, tocul de bachelită și sistemul antiradar, sacul de plastic plin de ruble...

— Aceste precauții „paranoice” au salvat viața mai multor agenți, tinere.

— OK, zise Eagle. Scuzați-mă.

Era chiar sincer. Era evident că Brubaker lucrase la acest proiect cu multă competență. Dacă își vărsa nervii pe acest bătrân, acest fapt nu schimba situația.

— Arătați-mi doar toaleta cea mai apropiată.

Brubaker îl mai verifică o dată, clătină din cap și-l conduse până la ușa încuiată din peretele despărțitor. Deschise, și Eagle observă că se afla în fundul unui hol foarte înalt și mare. Tot felul de utilaje erau expuse... Apașul nu mai văzuse atâtea în viața sa...

— Le place să facă totul la scară mare, zise Brubaker, strâmbând din nas.

Mii de gură-cască se plimbau în jurul standurilor. Bătrânul îl luă pe Eagle de braț și-i arătă o scară care ducea la un balcon de-a lungul unui perete.

— Acolo sus, zise. Nu ai nevoie să te țin de mână. Toate indicatoarele sunt în limba engleză și încă în alte vreo cinci-șase limbi. Când cobori, mă găsești la standul american.

Câteva clipe mai târziu, după ce se ocupă de ceea ce era mai urgent, Eagle se opri puțin la balcon și contemplă... Moscova. Rușii erau mai scunzi și mai robuști decât americanii obișnuiți. În schimb, erau mai prost îmbrăcați decât ar fi crezut.

Costumele bărbaților păreau niște uniforme sobre, cu pantalonii prea largi și necălcați. Cravatele erau drepte, ornate în dungii. Cât despre păr, era lung pe ceafa și scurt la urechi. Femeile nu aveau ruj pe buze, dar părul era vopsit și încrețit.

Eagle mai întârzie câteva minute, așteptând cu răbdare să-și clarifice primele impresii. Înțelese dintr-odată ce-l frapase inconștient și zâmbi. Nici o femeie nu purta pantalonii.

Coborând scara ca să-l întâlnească pe Brubaker, se încrucișă cu două blonde drăguțe. Pomeți slavi, zâmbete largi și tocuri înalte.

— Ah, da, Higbee, se auzi chemat de către Brubaker când ajunse la standul american.

Brubaker îi lăsa pe cei trei ruși cu care vorbea și se îndreptă spre Eagle. Scoase un pașaport din buzunarul interior al vestei

sale și i-l puse în mână.

— la asta, zise el. De fapt, asta ar fi trebuit să fac chiar la început.

Eagle își puse pașaportul în buzunar și ieși din sală în urma lui Brubaker.

— Ți-am spus că le place să facă lucruri la scară mare, zise acesta, arătându-i o terasă gigantă din care o scară cobora spre o esplanadă la fel de largă și plină de oameni.

La orizont nu era decât gazon cât vedeai cu ochii. Afară era plăcut, soare și cam cincisprezece grade Celsius. O zi însorită de septembrie.

— Este aproape de amiază, reluă Brubaker. Poate nu simți încă oboseala călătoriei, dar o să vezi după-masă!

— Cum se numește locul ăsta? se interesă Eagle.

— Este Parcul Dzerjinski, răspunse bătrânul. Ai impresia că acum este prânzul, dar nu uita că la New York este miezul nopții, iar corpul tău funcționează încă după acea oră.

— Ca la Kansas City...

— Asta e, da... Cel mai bun lucru este, fie că-ți place sau nu, să te bucuri de o mică siestă, ca și mine. Nu încerca să faci prea multe în seara asta, culcă-te devreme. Mă rog cerului să nu fii contactat înainte de a profita de o noapte de somn. Bine. Hai, trebuie să găsim un taxi.

— Că veni vorba de contact, zise Eagle, coborând scara. Cine va fi? N-ai nici o idee?

— Bineînțeles că nu. (Brubaker era scos din minți.) Dumnezeu! Te porți ca un copil.

— Nu sunt obișnuit cu acest gen de muncă, se scuză Eagle, întrebându-se dacă Samson și Merlin nu descoperiseră deja misiunea imposibilă: nu era bun pentru spionaj.

— Totul se bazează pe „ce e necesar de știut”. De exemplu, eu nu știu ce trebuie să faci aici, pentru că nu e nevoie să știu. Urmează instrucțiunile și așteaptă să fii contactat.

Brubaker descoperi un șir de taxiuri, toate gri. Urcă în primul, se instalează în față și explică șoferului, în timp ce Eagle se așează pe bancheta din spate. Mașina demară. Apașul, mai atras de turism decât de spionaj, se întoarse să mai vadă pentru ultima dată parcul Dzerjinski.

— Este o expoziție permanentă, zise Brubaker. „Expoziția Realizărilor Economice”. (Strecură portofelul de piele în mâna lui Eagle.) Este cel al lui Higbee. A lichidat aproape toate cecurile de călătorie, astfel încât ai destui bani lichizi... Ne-am gândit bine:

nu poți să-i folosești semnătura.

Eagle își puse portofelul în buzunarul interior.

— Ai putea să-mi arăți puțin orașul, dacă tot avem timp.

— Dacă vrei... Suntem pe Esplanada Mir. Asta înseamnă „Pace”.

Era un bulevard foarte larg. După câteva minute intrară pe o arteră chiar mai vastă.

— Bulevardul periferic Sadovoie, zise Brubaker. Ocolește orașul vechi.

După Eagle, erau cel puțin douăsprezece benzi pe acest capăt de autostradă. Circulația era densă, dar observă că cele mai multe vehicule erau de serviciu: camioane sau autobuze supraaglomerate și taxiuri. Nu erau decât câteva mașini particulare.

— Ai zice că șoferii sunt destul de calmi pe aici, remarcă Eagle.

— Vrei să zici că nu prea claxonează? Da, e adevărat.

Taxiul o luă pe o stradă comercială largă și Brubaker îi atrase atenția Apașului asupra unei clădiri înalte, bogat ornamentată, prin fața căreia trecură.

— E Teatrul Ceaikovski, renumit pentru sala de concerte. Suntem pe strada Gorki.

Fiecare monument istoric era comentat patetic. Eagle nu-i prea dădea atenție ghidului său; mai degrabă admira orașul. Părea că tocmai plouase. Trecătorii purtau toți impermeabile scurte de nailon, albastre sau maro. Magazinele erau moderne, dar marfa expusă nu era aranjată cu prea multă imaginație.

Practic, nu existau firme luminoase. Produse de proastă calitate se bucurau de reclame la fiecare colț de stradă. De două ori, taxiul trecu pe lângă oameni care stăteau la coadă în fața unui magazin de băuturi spirtoase, cu un deget în sus. De fiecare dată, Eagle vru să întrebe ce înseamnă asta, dar atenția i se îndreptă asupra altor lucruri.

— Strada asta e chiar o vitrină de Crăciun, adăugă laconic Brubaker. Acolo e teatrul orașului Moscova... și aici, la dreapta, un restaurant georgian. Excelent. Să încerci *khanchkara* dacă ai ocazia. Un vin grozav... Ah, am ajuns!

Taxiul ocoli o moviliță de pământ plantată cu flori și se opri în fața unui hotel înalt, alb complet.

— Aici cobori... Hotel *Inturist*. E cel mai nou. Camera 2206. Iei cheia de la camerista etajului. Dacă ai nevoie de mine, sunt la *Rossia*, de cealaltă parte a pieții.

Taxiul plecă. Eagle se trezi singur pe trotuar și se surprinse analizând culorile zidurilor Kremlinului pe care îl zărea la colțul străzii. „Galben precum ciuboțica-cucului”, își zise.

CAPITOLUL VI

Un portar posomorât și fără chef îi deschise ușa și domnul Higbee – alias Eagle – intră fără să șovăie în holul plin de oglinzi al hotelului *Inturist*. O otheadă rapidă, și descoperi ascensorul.

După o așteptare destul de lungă, una dintre ușile glisante ale acestuia se deschise. Eagle intră în cabină alături de trei ruși.

— *Dvienaksatovo*, îi spuseră liftierului.

— Douăzeci și doi, adăugă Eagle.

Liftierul îl privi buimac.

— Douăzeci și doi, repetă Eagle.

Unul dintre bărbați îi spuse ceva liftierului în rusă. Acesta dădu din cap, închise ușa și ascensorul porni. Omul care vorbise îi surâse lui Eagle.

— Asta înseamnă douăzeci și doi în limba rusă.

Camerista etajului – o femeie de aproximativ patruzeci de ani, cu o figură lătareată de țarancă, cu ochi mici, bănuitori – îi zâmbi formal de politețe. Avea o uniformă gri, fără nici o urmă de eleganță.

— Doi, doi, zero, șase, zise Eagle.

Femeia îl privea, fără să clipească, fără să zâmbească, fără să miște.

— Doi, doi, zero, șase, repetă Eagle, întrebându-se dacă nici ea nu pricepea engleza.

— Higbee, reluă el, schimbând stilul.

Ea îl studie îndelung, fără să zică nimic.

O să-i ceară pașaportul?

Dacă o s-o facă, va fi dificil pentru el să scape. Un examen atent al fotografiei lui Higbee ar fi descoperit imediat impostura.

Stânjenit, Apașul aștepta cu curaj... gândind că Merlin și Samson ar fi putut să aleagă pe cineva mai experimentat în spionaj.

Ochii femeii se desprinseseră, în fine, de pe fața lui și, cu un deget gros, parcurse lista cu nume pe care o avea în față.

— Da, domnule Higbee, zise ea fără să se obosească prea tare. La ce oră doriți să vă trezim mâine dimineață?

— Cum se luminează, zise Eagle, luându-și cheia.

Intră în cameră având sentimentul că era inutil să aștepte mai mult de la cameristă. Hotărât lucru, ideea de a-i lua locul lui Higbee la Moscova i se părea mai nebunească decât oricând.

Camera era mare și luminoasă, garnisită cu mobilă finlandeză de lemn masiv, elegantă. Eagle își aruncă pe pat portofelul și pașaportul și se apropie de fereastră: i se tăie respirația. Camera dădea spre Piața Roșie! Privirea lui se opri o clipă spre Kremlin, Mausoleul lui Lenin, spre catedrala Sfântul Vasile, cu uimitoarele sale cupole în formă de ceapă.

Apoi traversă camera și deschise dulapul. Higbee venise din America cu mai mult de o jumătate de duzină de costume care trădau o preferință clară pentru tweed-ul irlandez și ținuta prinților de Wales. Trase un costum cusut de mână și îl agăță cu grijă pe un umerăș cu inițialele HKH. Meticulosul domn Higbee nu avea, fără îndoială, încredere în umerășele rusești.

Merse apoi la baie și își oferă plăcerea de a-și scoate ciorapii și lenjeria pe care le găsea chiar vulgare. Cada era foarte primitoare. Brubaker avusese dreptate, se simțea dintr-odată foarte obosit. Îl dureau mușchii.

O banderolă de hârtie proteja cada, cu o inscripție în limba rusă care însemna „Dezinfectat”. Chiuveta nu avea dop. Eagle deschise robinetul de apă caldă și se instalează în cadă. Se întinse cât era de lung, lăsă apa să-i ajungă până la gât, făcu câteva bule și începu să se săpunească. Apoi ațipi.

Zăpăcit, se trezi simțind că apa se răcise. Cu vârful degetelor, apucă prosopul agățat deasupra capului, se ridică și scoase dopul. Oboseala pe care o simțise până în măduva oaselor se evaporă. Totuși, avea chef să doarmă.

Se întinse și puse mâna pe suportul de prosoape. Și-o trase rapid. Suportul era fierbinte!

Sări din cadă, aruncă o privire încruntată aceluia instrument de tortură, căutând un prosop de baie. Atunci înțelese: acesta era minunat de cald. Era un suport încălzitor.

După ce se uscă, Apașul se lungi, complet gol, în pat.

Era încă lumină când se trezi. Apăsă pe butonul Pulsar-ului: aproape nouă. Nu-i veni să creadă. Privi cerul printre storiile venețiene și își dădu seama că la Moscova, datorită latitudinii, se înnopta târziu, chiar în septembrie.

Așezat pe pat, constată că-i era foame. Apucă reflex pașaportul lui Higbee și începu să-l răsfoiască. Prenumele alter ego-ului său erau Howard și Keith. Eagle avea trei luni când Howard Keith Higbee se năștea la Minnesota. HKH avea același păr negru ca și J E, aceeași față mică, pătrătoasă, cu tenul măsliniu, dar Eagle nu descoperi, totuși, o asemănare izbitoare. Din fugă, un străin i-ar fi putut confunda, dar în nici un caz un

ochi format nu s-ar fi înșelat. Un polițist, de exemplu. Sau o cameristă.

Apașul își alege unul dintre costumele princiare ale lui Higbee. Își pune o veste tricotată gri, cu nasturi și clape asortate hainei și pantalonilor.

Pe coridor, Eagle dădu cheia cameristei și așteptă ascensorul. Abia atunci aruncă o privire femeii.

Nu era aceeași ca la sosire. Aceasta era ceva mai tânără și avea o față ușor mongoloidă. Eagle simți ochii ei negri cercetându-l până sosi liftul.

Merse în sala de mese ca să cineze. Un șef de sală morocănos și bătrânicios îi oferi un loc la o masă ocupată deja de cinci ruși care nu păreau a se cunoaște între ei. Aceștia beau enorm, ca – de altfel – toți ceilalți clienți. Se uitară la Eagle cu o curiozitate fâțișă, îi vorbiră și îi arătară mult interes, chiar dacă își dăduseră seama că nu vorbea rusește.

Eagle trebui să aștepte vreo douăzeci de minute bune până i se aduse meniul. Cu greu explică ce voia: salată, o ciorbă, friptură și legume.

Serviciul lăsa mult de dorit. Odată dispărut, chelnerul nu mai apără decât după o jumătate de oră. Aduse un platou rece, altceva decât ceruse, asta ca să nu vină cu mâna goală...

Îi trebuiă aproape două ore și jumătate până când reuși să mănânce. Se întrebă dacă birocrăția care sufoca turismul în URSS nu se gândise să instaureze sistemul capitalist al bacșișului ca să impulsioneze puțin personalul.

După ce termină de mâncat, Eagle porni să facă un tur pe afară. Noaptea era rece. I-ar fi prins bine un pardesiu.

Întors în camera sa, la etajul 22, alege unul cu guler și epoleți de astrahan din garderoba bine garnisită a lui Higbee. La întoarcere, camerista cu față mongoloidă nu-l slăbi din ochi.

În ciuda a tot ce se întâmplase, se simțea în pielea unui turist. Ieși din hotel decis să vadă Kremlinul mai de aproape, traversă cele patru benzi ale bulevardului Marx și o luă spre Piața Manejului. Se strecură printre câteva mașini și ajunse la intrarea în Parcul Arsenal, în partea de nord-est a Kremlinului.

După ce coborî câteva trepte care duceau spre o grădină întreținută perfect, Eagle se plimbă puțin pe alei, apoi o luă prin pasajul de sub Podul Sfânta Treime pentru a admira turnurile Kutafia și Troțkaia (cel care trecea peste o stea enormă, roșie). Atunci își dădu seama că e urmărit.

Bărbatul mergea cam la treizeci de pași în urma lui. Era înalt,

lat în umeri, puțin peste douăzeci și cinci de ani, cu o privire de vânător care-și descoperă prada. Avea fața lată și părul blond deschis, tuns scurt. De două ori Eagle încercă să-i surprindă privirea, dar acesta întoarse repede capul.

Depăși pe dreapta un zid de cărămidă, coborî până la ieșirea din parc, o apucă spre Kremlin și își continuă drumul prin umbra Moscova.

Apașului nu-i era frică. Știa că era în stare să înfrunte un alt bărbat, chiar cu mâinile goale. Dacă ar fi fost de ales, ar fi preferat să aibă de-a face cu un hoț atras de portofelul lui. Dar era din ce în ce mai convins că bărbatul cu păr blond era unul dintre agenții omniprezenți ai securității sovietice. Cum de-l descoperiseră abia intrat în scenă? Una dintre cameriste își dădu seama că nu el e Higbee?

Nu mersese mai mult de cincizeci de metri, când blondul se postă la ieșirea din pasaj. Avea unul dintre acele impermeabile bleumarin pe care Eagle le văzuse peste tot în Moscova.

Calm, americanul îi întoarse spatele și o luă spre turnul Beklemîșev. Mergea. Pătrunse pe o străduță și ieși la biserica Sfântul Vasile. Îl blestemă pe Brubaker că nu-i dăduse și un aparat de fotografiat! Blondul era pe urmele lui.

Intră în incinta Kremlinului și vreo douăzeci de minute se plimbă prin grădinile interioare, minunându-se de măreția turnurilor și a clopotelor țarului. Nu-l mai vedea pe blond, dar îl simțea ascuns undeva, în întuneric.

Ieși iar din Piața Roșie. Era aproape de miezul nopții și străzile erau pustii. Omul cu părul blond dispăruse, ascuns undeva în nopte. Americanul o luă, deci, spre hotel, uitându-se cu coada ochiului la vitrinele magazinului Gum.

Abia depășise Mausoleul lui Lenin, când bărbatul cel blond ieși din umbră și-i bară drumul.

Ținându-și mâinile înfundate în buzunare, îi zise ceva în rusă.

Eagle îl privi drept în ochi și, ridicând din umeri, îl întrebă:

— Nu puteți vorbi englezește? Sunt american.

Celălalt ridică din sprâncene interogativ. Un șuvoi de cuvinte rusești izbucni din gura lui și, ridicând capul, îl privi sever.

Apașul aștepta cu mâinile pregătite, gata de atac. Nu vorbi nimic în nici o altă limbă cunoscută, lăsându-l pe blond să se descurce.

Împotriva oricăror așteptări, omul începu să zâmbească și își scoase mâna dreaptă din buzunar. Eagle se încordă când laba groasă se așeză pe mâneca lui. Continua să vorbească în rusă.

Parcă îl întreba ceva, în timp ce, degetele îi pipăiau țesătura mantoului lui Eagle.

— Dar ce doriți? întrebă Eagle exasperat.

Blondul își scoase mâna stângă din buzunar. Strângea un teanc enorm de ruble.

Eagle îl privea năuc. Habar nu avea ce voia rusul. O clipă se gândi că era homosexual. În orice caz, un lucru era sigur: nu era agent.

— Ia, cară-te! i-o tăie Eagle.

Brusc, apucă mâna rusului. Vizibil decepționat, acesta „scurpă” câteva cuvinte în rusă... câteva insulte, cu siguranță.

Eagle îl privi drept în ochi.

Celălalt se întoarse pe călcâie și bătu în retragere fără să mai aștepte restul. Câteva minute, Eagle privi în urma bărbatului care se îndepărta. Scutură din cap, fără să fi înțeles nimic.

Inspiră adânc. Chiar crezuse că era pe punctul de a fi condus într-o cameră de tortură a KGB-ului... sau, în cel mai bun caz, expediat pentru vreo douăzeci-treizeci de ani la muncă forțată într-o sinistă stepă unde suflă vânturi înghețate din Asia Centrală.

Cu pas hotărât, o luă spre hotel, crispat încă de frică.

— Vorbești englezește? îl întreabă pe un tânăr portar la intrare.

— Da, domnule, e obligatoriu pentru toți angajații.

— Unde pot să beau un pahar?

— Da, este un *Vnesposiltorg* aici.

— Un ce? Vrei să repeți?

— *Vnesposiltorg*, domnule. Un birou care se ocupă de mărfuri occidentale. Magazine din care cumperi cu monedă forte. Este un bar în hotel, aici.

— Mulțumesc.

— *Spasiba*, domnule. Barul este deschis până la ora cinci dimineață.

Barul era la capătul coridorului. Era o încăpere foarte plăcută, cu tavanul jos, luminat indirect. Pereții erau din piatră, iar din loc în loc erau mici nișe cloazionate. Ambianța îi amintea lui Eagle de barul lui Humphrey Bogart din *Casablanca*.

O chelneriță micuță și drăguță, cu o rochie nu chiar impecabilă, îi aduse o votcă dublă și-i zâmbi larg. Îi înapoie rublele, până când Eagle scoase dolari. Tot zâmbind, dădu restul în ruble. Până acum, domnișoara asta și tânărul portar fuseseră singurii angajați agreabili pe care îi întâlnise la Moscova.

Eagle numără rublele pe care tânăra i le dăduse rest la cei

zece dolari. Băutura costase cincizeci de cenți.

Își bău vodca cu înghițituri mici, potolindu-și emoțiile provocate de bărbatul blond întâlnit în Piața Roșie. Tot nu înțelegea ce se întâmplase.

Luă al doilea pahar înainte de a urca în cameră. Chelnerița refuză din nou rublele pe care ea i le dăduse rest. Eagle nu înțelese de ce trebuia să plătească iar în dolari.

CAPITOLUL VII

Eagle se trezi scuturat puternic de umăr. Deschise ochii și recunoscu privirea sumbră de inchizitor a cameristei, fapt care-l duse cu gândul la Gingis Han. Zorile abia luminau camera.

— Am ieșit din tură, plec, zise femeia, încercând să fie amabilă. Ați vrut să fiți trezit devreme. V-am adus ceaiul.

Îi arătă un pahar cu ceai fierbinte, fără lapte. Eagle îi mulțumi, spunându-i singurul cuvânt pe care îl știa în limba rusă:

— *Spasiba*.

„Mongoleza” zâmbi. Avea dinți albi, frumoși.

— Nu aveți de ce, zise ea.

Puse paharul cu ceai pe un colț de masă și ieși din cameră, încuind ușa cu cheia.

Eagle își bău ceaiul așezat pe marginea patului, întrebându-se dacă pentru cameristele rusoaice era o obișnuință să intre în camere fără să bată la ușă.

După ce își termină ceaiul, Eagle se dezbracă de pijamaua lui Higbee, făcu un duș, se bărbieri și se îmbracă în costum. Pe noptieră era un ghid turistic care făcea reclamă orașului în mai multe limbi: chineză, germană, franceză, arabă... și engleză. În interior era și un plan al metroului moscovit. Eagle băgă totul în buzunarul pardesiului și ieși.

În aerul proaspăt al dimineții, Moscova își făcea toaleta. Femei în vârstă, cu baticuri albe pe cap, înnodate sub bărbie, măturau trotuarele. Eagle știa că erau poreclite cu dragălașenie „babele”. Erau bătrâne, dar păreau sănătoase, voinice și mulțumite de soarta lor.

Eagle o luă pe strada Gorki, căutând ceva de mâncare; știa că-i va fi foame în curând. Încet, străzile se trezeau la viață. Oamenii mergeau repede pentru a se încălzi. Chioșcuri pestrițe se deschideau unul câte unul. Eagle nu putea trece pe lângă ele fără să nu le privească.

Se părea că vând de toate: țigări, bilete de teatru, flori de plastic, prăjituri, biscuiți, sucuri de fructe, apă. Peste tot găseai „kvas”.

Puteai să-ți umpli paharul cu o băutură amăruie ca berea slabă apăsând pe un buton. Apoi îți spălai paharul într-un jet de apă rece.

O mireasmă de mâncare se simțea în aer. Venea de la unul

dintre chioșcuri. Eagle cumpără un pateu cald cu carne, de la un vânzător cu pielea tuciurie.

— *Pirojki, pirojki*, repeta omul întruna, zâmbitor.

Eagle înțelese că așa se numea pateul. Mai luă unul.

O luă pe o stradă perpendiculară pe strada Gorki. Treizeci de metri mai departe, dădu peste un bețiv care dormea pe trotuar. Vomase. Eagle nu-i dădu nici o atenție. Înghiți ultima bucățiță din pateu, se șterse cu un șervețel și îl aruncă la rigolă. Două tinere se uitau la el. Auzi una murmurând printre dinți: „*niet kulturni*”.

O luă spre hotel, ocolind pe străduțe cât mai întortocheate. Voia să se asigure că nu-i urmărit și, oricum, puțină mișcare nu-i făcea rău. În sfârșit, avea chef să viziteze orașul.

Merse vreo trei kilometri până la hotel. Cei mai mulți oameni pe lângă care trecea îl priveau cu curiozitate. Totuși, nu avea uniformă de polițist. Mai dădu peste doi bețivi care dormeau pe jos. Intră în hotel sigur că nu a fost urmărit.

Nu era încă opt. Leși iar. Nu chemă nici un taxi. O luă spre metrou și-l găsi fără probleme. Un obelisc mare, din marmură, îi marca intrarea.

Plăți cinci copeici și se pierdu odată cu ceilalți muncitori printre coridoarele largi. Ca mulți alții, auzise vorbindu-se despre metroul din Moscova, dar nu se așteptase să fie atât de somptuos. Mozaic, lumini strălucitoare și mii de statui adevărate în nișe.

Găsi un funcționar care vorbea destul de bine englezește cât să-i arate încotro s-o ia spre Piața Komsomol. Ajuns cu bine, își găsi un loc la un colț de stradă de unde putea să admire cele trei monumente care dominau piața: Leningrad, Iaroslav și Kazan.

În sfârșit, coborî iar spre metrou, o apucă spre Esplanada Mir și ajunse – mândru de el însuși – la „Expoziția Realizărilor Economice”.

Brubaker nu venise încă la standul american. Eagle își comandă o cafea, apoi, îndată ce îl zări pe partenerul său venind, se repezi spre el:

— Trebuie să vă vorbesc! Am probleme cu una dintre cameriste. Cred că m-a...

Brubaker îl apucă strâns de braț.

— Ești nebun! Nu aici!

Îl conduse în mijlocul holului.

— Mergi pe lângă mine și vorbește încet. N-ai auzit niciodată că și pereții au urechi? În utilajele astea pot fi ascunse

microfoane!

— Bine, se bâlbâi Eagle.

Se simțea stupid.

— Fii mai atent, ce naiba! Zi acum ce te nemulțumește.

— Păi, v-am zis. Cred că una dintre cameriste e gata să cheme KGB-ul.

— Este nervos! Știi cum e când te simți cu musca pe căciulă.

— Aiurea! O să cheme copoii, o să vedeți!

— Nici vorbă, crede-mă. Higbee a ajuns înaintea ta cu câteva ore. O singură cameristă l-a văzut și - te asigur - nu este cea despre care vorbești.

— De unde știți?

— Pentru că aceea a făcut o bronșită. Până se va însănătoși ea, tu vei fi plecat demult. Ai încredere, totul e pus la punct.

— OK, zise Eagle. Dar vă asigur că se uită la mine tare ciudat.

— Trebuie să rețină zilnic patruzeci-cincizeci de fețe noi. Asta-i treaba lor. Îți repet: nervii tăi sunt cauza.

Eagle renunță să mai povestească despre incidentul din parc cu tipul blond.

Totuși, mai încercă o întrebare:

— Și când m-or învăța bine pe mine, ce se va face Higbee?

— Nu e treaba ta. Rezolvă ce ai de rezolvat și nu-ți mai bate capul cu alte probleme. Mai bine studiază puțin documentația noastră din expoziție.

Brubaker îl conduse la stand.

— Instalează-te aici, citește, nu o să te deranjeze nimeni.

Își petrecu acolo o bună parte din timp. Luă masa împreună cu șeful său, apoi se întoarse iar la stand. Pe la ora două, plictisit la culme, se ridică să-și dezmoștească puțin picioarele. O femeie înaltă, brunetă, îi atrase atenția. Avea trăsături frumoase, era îmbrăcată într-un costum elegant, roz, și purta pe deasupra un pardesiu de culoarea șampaniei. Era cu totul deosebită. Se plimba printre utilajele expuse și le studia cu interes.

Eagle se așeză iar pe fotoliul său. Se întreba ce anume o atrăgea pe frumoasa rusoaică în lumea aceasta a științei și a tehnologiei: o fi ingineră? Se apropiase de standul american, la vreo doi metri de Mercenar. Se întoarse și-i zâmbi. Avea dinții albi și frumoși, iar profilul era fără cusur.

— 4 iulie 1776, îi zise ea cu o voce clară.

Avea accent englezesc, ceea ce-i mărea farmecul.

Fără să-și creadă ochilor și urechilor, Eagle se auzi răspunzând:

— 1547.

Ea începu imediat să vorbească. În limba rusă.

Eagle își depărtă mâinile ca să-i arate că nu înțelege nimic.

— Dumnezeu! Nici măcar nu vorbești rusește!

— Îmi pare rău.

— Ei, nu, au înnebunit!

Ochii ei scânteiau. Erau negri, superbi, cu gene lungi și dese.

Oftă adânc, se gândi puțin și zise:

— Asta e! Mă poți aștepta la ora cinci la ieșirea din parc?

— Da.

— Perfect.

Se întoarse și dispăru în mulțime, cât ai clipi din ochi. Eagle rămase stupefiat. Nu-și imagina că cel ce-l va contacta este o femeie.

*

La ora cinci și un sfert, când sute de vizitatori sătui de utilaje se îndreptau spre metrou, Apașul era și el la ieșire. Se uita prin mulțime, dar frumoasa brunetă nu se vedea.

Un claxon scurt, și Eagle se întoarse. Chiar în spatele lui, o mașină albastră, la volanul căreia se afla tânăra.

— Mă numesc Ludmila, se prezentă ea, îndată ce Eagle se urcă și mașina o luă din loc. Dar tu?

— Eagle. John Eagle.

— Eagle. Frumos nume.

— Crezi? Mulțumesc.

Ajunseră la bulevardul Sado voie.

— Ar fi trebuit să te invit la mine, să pregătesc ceva de mâncare. Dar te-ar deranja dacă am merge la restaurant?

— Deloc, răspunse Eagle.

Bărbatul observă că tânăra era calmă și conducea foarte bine.

— Ce mașină e asta? Moskva?

— Nu, este o Jiguli.

— Rusească?

— Evident, răspunse ea puțin iritată.

Eagle era impresionat. Știa că nu sunt prea multe mărci de automobile în URSS.

— Seamănă cu un tip de mașină pe care l-am văzut în Italia. Fiat.

— Chiar e un Fiat, montat în Uniunea Sovietică, evident.

— Sunt impresionat, Ludmila. Trebuie să fii o persoană foarte importantă.

— Să zicem că am avut noroc. E o listă de așteptare foarte

lungă. Costă cinci mii de ruble. Este impresionant?

Eagle calculează imediat. Asta însemna șapte mii de dolari. În SUA nu ar fi costat mai mult de două mii.

— Este impresionantă supraevaluarea, zise el.

Femeia începu să râdă. Viră la dreapta și Eagle zări turnurile Kremlinului. Cam pe aici îl întâlnise în zori pe bărbatul blond.

— Noi, cei care credem în victoria finală a comunismului, știm să apreciem plăcerile simple mai mult ca voi. Dacă diferențele s-ar opri aici, aș putea trăi până la sfârșitul vieții în micul meu jiguli, suspină ea.

— Ai intenția să rămâi în Est?

Ludmila aprobă din cap.

— Nu ești prea dezamăgită de comunism, remarcă Eagle.

— Deloc. Sunt doar nemulțumită din cauza guvernului, continuă Ludmila fără să ridice ochii de la șosea. O să-ți explic mai târziu. În nici un caz la restaurant. Era bine să nu fi vorbit nici englezește... deși hainele tale arată imediat că ești american.

O luară de două ori la stânga, apoi apucară pe un bulevard mai îngust decât Sadovoie. Într-o piață largă, o clădire ciudată, construită recent, îl făcu pe Eagle să fluiera surprins.

— Este Universitatea Prietenilor Poporului, zise Ludmila. Evident, doar pentru studenții străini.

Nu departe, un grup de clădiri relativ înalte pentru Europa de Est l-a dus pe Eagle cu gândul la zgârie-norii din New York. Numai că, deși înalte, erau de un prost gust desăvârșit.

Ludmila îl urmărea cu coada ochiului.

— Nu-ți place, nu-i așa? zâmbi ea. Majoritatea occidentalilor izbucnesc în râs când văd asta pentru prima dată. Este Universitatea de Stat din Moscova. Jurnaliștii voștri au botezat acest stil „gotic stalinist”.

— Chiar ești comunistă? întrebă Eagle.

— Bineînțeles, nu ți-ai dat seama?

Apoi începu din nou să râdă.

— Știu ce vrei să zici. Comunistă cu C mare. Nu, nu sunt membră de partid. (Dădu din cap cu tristețe.) Presa voastră nu ne cunoaște deloc. Voi, americanii, sunteți mereu surprinși cum de Partidul Comunist are un număr atât de mic de membri. Dacă sunt un milion...

Opri și parcă. O extraordinară panoramă a Moscovei li se înfățișă în fața ochilor. Un stadion imens, cum Eagle nu mai văzuse în viața sa, era chiar în piață.

— Este Stadionul Lenin. Poate cuprinde o sută de mii de persoane.

O luară pe niște străduțe.

— Știi de ce sunt atât de puțini membri de partid?

— Nu.

Ludmila îl privi cu neîncredere.

— A fi membru de partid înseamnă foarte mult. Studii. Dăruire de sine. Comunismul este o adevărată religie. Un cult. Înțelegeți?

— Cred că da, zise Eagle cu sinceritate. Un soi de fanatism.

Râsul cristalin al Ludmilei se auzi din nou.

— Exact, asta e. Fanatism.

Intrară într-un restaurant foarte aglomerat, plin de studenți. Se așezară la o masă și – încă o dată – trecură trei sferturi de oră interminabile până când, o ospătăriță tristă, într-o uniformă gri, catadicsi să-i observe.

După sfatul Ludmilei, Eagle comandă un pui prăjit. Mediocru. Ludmila și celălalt cuplu cu care împărțeau masa mâncau direct cu mâna, fără cuțite sau furculițe. Apoi își sugeau degetele și se ștergeau pe fața de masă. Făcu și Eagle la fel.

Perechea instalată în fața lor privea ceasul și hainele americanului cu un interes vădit. Încercară să-i vorbească, dar, cum el habar nu avea de limba rusă, o asaltară pe Ludmila cu tot soiul de întrebări. Ea ocoli cât putu răspunsurile. Efectiv fascinați de prezența americanului, rușii nu se dezlipiră de scaun înaintea lor.

În sfârșit, ospătărița le făcu nota de plată și se ridicară să plece. Reușiseră să mănânce în două ore!

Ieșiră și după câteva minute de mers, Ludmila parcă mașina într-o curte interioară. Eagle o urmă. Apartamentul ei se afla la etajul opt al clădirii. Era proaspăt zugrăvit, mobila era banală, precum cea comandată prin poștă în SUA. Pe pereți erau agățate câteva tablouri reprezentând scene de vânătoare.

Ludmila își scoase pantofii, apoi îi agăță haina musafirului într-un cuier. Rămase într-o bluză neagră, care-i marca frumos linia sânilor.

— Te rog, așează-te, îi spuse ea. Avem multe de discutat.

Eagle se lăsă pe o canapea bleumarin. Tânăra își aprinse o țigară. Deasupra capului ei se afla o fotografie alb-negru înfățișând un bărbat de vreo treizeci de ani. Rama avea o banderolă dintr-o pânză neagră.

Brusc, Ludmila stinse țigara:

— Despre trei lucruri vreau să te întreb, zise ea grăbită. Ai un

milion de ruble să-mi dai mâine? Ai o cutie mică, neagră, conținând un mecanism antiradar? Știi să pilotezi un TU-350?

— Pentru primele două întrebări, răspunsul este da, nici o problemă. În ce privește la avion, nu știu, eu pilotez Boeing 707. Am înțeles că seamănă.

— Da, este același lucru.

Ludmila puse mâna pe telefon. Formă câteva numere și vorbi precipitat. Apoi încercă iar. Căuta ceva.

— Infernal, nu poți obține nici o informație!

— Ce te necăjești atât? Întrebă Eagle. Caută într-un anuar.

— Nu s-au mai tipărit de douăzeci de ani. Ultimul anuar a apărut în 1968 într-un tiraj de cincizeci de mii de exemplare. La șapte milioane de locuitori...

În sfârșit, reuși să vorbească. Repede, în rusă, precipitat. Deodată, acoperi receptorul și întrebă:

— Poți să-mi dai o sută de dolari?

— Bineînțeles.

Eagle scoase zece hârtii de câte zece dolari.

Mai calmă, Ludmila întreținu o lungă conversație, tot în rusă, apoi închise telefonul.

— Dumnezeuule, oftă ea. Îmi pare rău, dar imbecilul ăsta tocmai a văzut ceva într-un magazin *Vnesposiltorg*. Îi trebuie neapărat și nu are decât ruble. Asta e morala omului socialist, mai adăugă ea, dezgustată.

Ridică din umeri.

— O să-l cunoști mâine. El e celălalt „conspirator”. Te sfătuiesc să ai dolari la tine. Tot ce vine din Occident îl atrage ca un magnet: bani, restaurante. Și nu poți plăti în ruble.

— Am văzut un bar. E agreabil. Dar am văzut și bărbați beți, căzuți pe stradă.

— Un proverb rus spune: „Drumul de la socialism spre comunism trece prin alcoolism”.

— În fața unui magazin de băuturi era un bărbat cu un deget ridicat. Ce înseamnă asta?

— O să vezi alții cu câte două degete ridicate. O sticlă de vodcă costă trei ruble. Asta e o formulă de a bea pe străzi când nu ai decât o rublă de cheltuială. Împart sticla în trei.

Brusc, tânăra se ridică.

— Ți place apartamentul meu? Locuiesc aici de un an. Cum ți se pare ție, americanule?

— Plăcut, răspunse Eagle, stânjenit.

— Dar nu ca la voi!

— E drept, cam mic. Cred că în Vest puteai obține unul mai mare.

— Chiria nu-i decât șase dolari pe lună. Știi tu ce înseamnă un apartament aici la Moscova? După ani de zile de trai în comun? Până la douăzeci de ani, am stat cu părinții într-o singură cameră. Aici ai dreptul la nouă metri pătrați.

Începu să râdă nervos, aproape de lacrimi.

— Primii patru ani de căsătorie am împărțit baia și bucătăria cu alte trei familii. Și acum, când promisiunile socialismului au devenit realitate pentru mine - apartamentul, mașina - mă îndepărtez de țara mea pentru totdeauna. Îmi risc viața alături de un rus avid și de un american naiv. Și, dacă greșesc, cu ce mă aleg? Cu o viață de exil.

— De ce faci asta, Ludmila? o întrebă Eagle cu compasiune.

— Ți-am răspuns deja, răspunse tânăra pe un ton iritat. Sunt decepționată de acest guvern. (Se întoarse către fotografia din perete.) Mi-a omorât bărbatul, Eagle. Era scriitor. Un scriitor bun. Dar ultimele sale trei cărți nu au fost pe placul guvernului. A fost aceeași situație ca a lui Pasternak și a lui Soljenițin, dar mai puțin cunoscută.

Își aprinse o țigară.

— Nu l-au trimis în lagăr de muncă. Asta era pe vremea lui Stalin. Acum oamenii se tratează. În spitale psihiatrice. Cu electroșocuri. Până mori. Asta a fost acum șapte luni. Bineînțeles, au respectat doar ordine.

— Sincer, îmi pare rău! murmură Eagle, deși cuvintele erau inutile.

— N-ai de ce. Nu schimbă cu nimic situația. Hai, mai bine să trecem la problemele noastre. Ce trebuie să facem?

— De acord. Poți să-mi spui unde vom duce avionul?

— Nu încă.

„Plasă”, își zise apașul.

— Și cine va ști traseul?

Ludmila zâmbi.

— Eu. Sunt licențiată a Institutului Petrovsky. Să nu-ți fie teamă. Cunosc rutele aviatice. Am fost instructor doi ani.

— Ești ofițer al Armatei Roșii?

— În rezervă. Acum sunt oceanograf. O să lucrez în Occident. După ceea ce i-au făcut soțului meu, nu mai pot lucra pentru sovietici. (Își scutură genele lungi.) Măine te caut la ieșirea din Parcul Dzerjinski, în același loc. Vezi să ai la tine dolari și sistemul antiradar. Alecsandr mi-a spus că e gata să plece în

orice minut.

Eagle aprobă.

— Și acum, continuă ea, nu te supăra, o să te conduc la autobuz. Sunt istovită. O să cobor în fața hotelului.

Și-au luat pardesiile și în câteva minute au fost în stradă.

— În autobuz pui trei copeici în cutie. Nu avem controlor. Vrei să mai stau cu tine?

— Nu, vrei să te conduc eu acasă?

— Nu suntem la New York. La Moscova, o femeie nu are de ce să se teamă, crede-mă. Noapte bună, îi spuse, întorcându-i spatele.

Autobuzul sosi în zece minute. Eagle puse banii în cutie, cum fusese învățat. Cei zece, douăsprezece pasageri îl priveau cu o curiozitate fățișă, dar nu i se mai păru ciudat.

Trei tineri cu chef urcară, merseră câteva stații și coborâră fără să plătească. „*Niet kulturny*”, murmură o femeie printre dinți.

Un bărbat se așeză lângă Eagle și, cu un surâs pe față, îl întrebă ceva în limba rusă. Americanul ridică din umeri. Bărbatul mai în vârstă repetă întrebarea într-o altă limbă, poate poloneză. Eagle zâmbi prosteste. A treia încercare avu succes:

— Vreți să-mi vindeți pardesiul dumneavoastră? întrebă rusul în limba franceză.

— De ce? replică Eagle în aceeași limbă.

— Pentru că e frumos, iar în Rusia nu găsești așa ceva decât în magazinele *Vnesposiltorg* și acolo nu primesc ruble.

— Îmi pare rău, dar nu mai am altul...

Abia atunci înțelese Eagle ce voia bărbatul blond care-l urmărise în parcul de la Kremlin...

CAPITOLUL VIII

Eagle dormi ceva mai mult. Chiar înainte de a lua micul dejun, se hotărî să viziteze magazinul *Vnesposiltorg*. Își cumpără de acolo – cu numai optsprezece dolari – șase perechi de ciorapi, chiloți și maieuri. În magazin erau ruși care cumpărau și ei în valută, spre uimirea americanului. De unde aveau oamenii aceștia bani capitaliști atât de periculoși?

Apoi merse din nou la standul american, unde se întâlni cu Brubaker. Se plimbară puțin, apoi bătrânul îi promise că va avea banii necesari chiar în acea după-amiază.

— Deja mă calcă pe nervi această afacere, zise Eagle. Aș vrea să știu unde voi fi trimis și ce se așteaptă de la mine!

*

După micul dejun, apăru și Ludmila. Era îmbrăcată tot elegant, într-un costum bleumarin.

— Nu mă așteptam să te văd înainte de seară, zise Eagle.

— Voiam să-ți spun doar că ne vedem și cu Aleksandr astă-seară la barul hotelului *Inturist*.

Eagle se offeri s-o conducă, dar Ludmila protestă rapid:

— Ești naiv! După moartea tatălui meu, torturat de KGB, eu nu sunt decât o disidentă. E posibil să fiu deja urmărită. Ne vedem diseară, în același loc.

Se îndepărtă cât mai rapid.

Pe seară se lăsă umezeală. Era din ce în ce mai frig. La cinci și jumătate fix, mașina Ludmilei opri în fața parcului. Eagle se strecură înăuntru.

— Avem întâlnire cu Aleksandr la ora șapte, zise tânăra.

O luară pe jos pe strada Gorki. Vitrinele încărcate cu marfa de proastă calitate, în încercarea lor de a părea occidentale, nu reușeau decât să deprime. Din mulțime, un bărbat se repezi spre Eagle și, cu ochii holbați, începu să-l roage ceva, în limba rusă, evident. Ludmila îi răspunse ceva dur și omul renunță.

— Ce voia? Să-mi cumpere pardesiul, nu-i așa?

— Da, răspunse ea sec. Înveți repede, nu-i așa?

— Păi, nu e prima dată când mi se întâmplă, răspunse el.

— Bine ai făcut că ai refuzat. Pentru KGB, un turist care-și vinde lucrurile este doar unul care „speculează”. Era suficient ca să te...

— Să mă bage la zdup!

- Da, exact.
- De ce sunt oamenii atât de disperați aici?
- Ba, deloc!
- Totuși, așa par.

— Nu au nici un motiv, spuse Ludmila, ridicând din umeri. E adevărat că salariile nu sunt prea mari, dar serviciile medicale sunt gratuite, învățământul – la fel. Iar dacă reușești la examene, poți face orice studii superioare vrei. Vacanțele sunt ieftine, chiriile – ai văzut. Dar, cum nu e mare lucru de cumpărat... oamenii sunt atrași de turiștii străini.

Se opriă în fața hotelului *Inturist*.

— Aici stai, zise ea visătoare. E adevărat că în apartamentul de lux ai și bideu?

— Habar nu am. Nu stau în apartament de lux. Dar, hai să vezi camera, dacă vrei.

Ochii ei se măriră de spaimă.

— Să urc cu tine? Nu pot! Cameristele! Niciodată o femeie sovietică nu o să intre în camera unui bărbat! Suntem foarte puritani!

Eagle își ascunse cu greu mirarea.

— Cred că e trist să fii la Moscova tânăr și îndrăgostit.

— Da, zise Ludmila cu sinceritate. Foarte trist.

Se mai plimbară puțin în jur. Ploaia încetase, dar era destul de frig. La ora șapte se întoarseră la barul alb cu pereții de piatră, care-i aminteau lui Eagle de cafeneaua lui Rick din *Casablanca*.

Eagle comandă o votcă, iar Ludmila, ca și prima dată, un pahar cu vin alb.

— Bărbatul pe care îl așteptăm este pilotul nostru?

Tânăra îi făcu semn din ochi către ospătăriță, ceea ce îl făcu pe Eagle să tacă.

Neîncrederea femeii îl plictisea deja.

— Este competent? Întrebă americanul, aplecându-se peste masă.

— Este locotenent-colonel în aviație, îi replică ea, vorbind atât de încet, încât Eagle abia înțelese.

Trecu o jumătate de oră. De ce întârzia? Cine va intra pe ușă: colonelul sau agenții KGB? Deja îngrijorat, Eagle se gândea la suma de bani pe care Aleksandr o ceruse. Ce dovadă bună că un american și o rusoaică au încercat să compromită un fidel oficial al Armatei Roșii!

— Nu a întârziat niciodată! murmură Ludmila cu ochii spre ușă.

— Cine știe ce a intervenit! zise Eagle și încercă să schimbe subiectul. Ce înseamnă „*niet kulturny*”?

— E dificil de tradus. Să zicem „necivilizat”. De ce?

— Am auzit ieri o femeie zicând asta în autobuz unor tineri care nu au plătit. Și mi-a mai zis-o și mie cineva când am aruncat o hârtie pe stradă.

— Foarte urât din partea ta.

— Ascultă, zise Apașul. Dacă ne-ar fi descoperit, eram deja în Siberia. Liniștește-te și bea-ți vinul!

— Da, cred că ai dreptate. (Tânăra luă o înghițitură de vin.) „*Niet kulturny*”... continuă ea visătoare. Ar trebui să înțelegi cum suntem noi educați. Politica guvernului vizează să devenim cu toții responsabili. Asta începe chiar din școala primară. Fiecare elev are grijă ca și colegii lui să-și facă datoria. (Mai luă o gură de vin.) Scopul guvernului nostru este să dezvoltăm o nouă rasă: omul socialist. În faza finală a comunismului, totul va aparține poporului. Nu vor mai exista furturi și nici șmecherii. Iată de ce ai greșit aruncând hârtia pe stradă. E urât și să trișezi pentru câteva copeici, profitând de faptul că nu există controlor.

— Asta miroase a utopie, se strâmbă Eagle.

— Ni s-a spus că în Occident oamenii sunt egoiști și corupți.

— În URSS nu sunt oameni corupți și egoiști?

— Oh, ba da, zise ea cu dispreț. Chiar vei întâlni unul.

Eagle întoarse capul și zări un bărbat căruia Ludmila îi făcu un semn discret cu mâna.

— Aleksandr, zise ea.

Era un bărbat cu trăsături fine, cu părul negru, ondulat și îngrijit, cu ochii mari, umbriți de gene lungi și dese... de o frumusețe deosebită, aproape feminină și, totuși, cu maxilarul puțin prea accentuat și cu nasul cam cârn.

— John Eagle, Aleksandr Dobrodni.

Dobrodni întinse mâna cu siguranță și zâmbi cu naturalețe, arătându-și dinții strălucitori. Purta un sacou negru peste o cămașă cu guler alb, imaculat. Se așeză pe banchetă, lângă Ludmila.

— Îmi pare rău, frumoaso, am fost reținut.

Vorbea cu ea, dar nu-l slăbea pe Eagle din ochi. În ultimele ore, acesta se obișnuise să fie studiat fie pentru ținută, fie pentru părul său.

— Vă place puloverul meu? E din lână scoțiană. Cum l-am văzut la *Vnesposiltorg*, cum mi l-am cumpărat.

Începu să râdă în hohote.

Ludmila plecă ochii.

— Aleksandr, ești incorijibil.

Nu avea nici cea mai mică intenție de a-l menaja pe Dobrodni. Nu-l plăcea și gata.

Acesta ridică din umeri, nepăsător.

— Bine, zise el. Bem ceva aici și pe urmă mâncăm în altă parte. Ce ziceți? La *Agarvi*. E un restaurant bun, Eagle.

Merseră toți trei la restaurantul din strada Gorki, pe care Brubaker i-l arătase americanului în prima zi a sosirii sale la Moscova. Mâncarea georgiană nu-l prea entuziasmă pe Mercenar. Cât despre serviciu... La îndemnul lui Dobrodni, băuseră *champagnskoie*, șampanie rusească.

O orchestră de șase muzicanți interpretă un amestec de cântece populare rusești, apoi câteva din succesele lui Frank Sinatra. În ciuda obiecțiilor femeii, Dobrodni o invită la dans. Apoi plecă după nota de plată, spre bucătărie.

— Vezi, zise cu răutate Ludmila când rămase doar cu Eagle. N-are minte!

Americanul ridică din umeri. Se gândea că Dobrodni era un bărbat seducător. Atitudinea rusoaicei putea fi mai degrabă de ciudă că nu-i făcea curte.

Leșiră din restaurant și se îndreptară spre parcare.

— La Vnukovo! comandă Dobrodni. Vreau să vadă planurile aeroportului.

Așezat în spate, alături de Eagle, rusul începu o lungă conversație cu Ludmila.

Din când în când, îi mai arunca lui Eagle câte o frază în limba engleză.

— Ludmila zice că totul e aranjat cu banii și cu sistemul ăsta formidabil antiradar. Poți să mi-l arăți? Cum funcționează?

— Nu știu. Nu am văzut niciodată.

— Cred că americanii nu se joacă cu un milion de dolari și antiradarul să nu funcționeze. Totuși, în caz de necesitate, am pus la punct câteva șmecherii. Ia zi, știi să pilotezi un TU-350?

— Am un brevet pentru Boeing 707.

— O să fii surprins cât de bine seamănă. În orice caz, ești copilotul, omul de rezervă.

Mașina o luă spre autostrada de Minsk care ducea la aeroportul internațional al Moscovei. Orașul era trist și întunecat.

— Vreau să plec mâine seară, zise rusul, în sfârșit.

— Treaba ta.

— O să punem mâna pe avionul de Krasnoiarsk care va avea

carburant cât ne trebuie. Apoi decolăm imediat după avionul de Rostov. Ce ziceți de asta?

— Păi, nu mare lucru, răspunse Eagle care nu înțelegea unde bate Dobrodni.

Celălalt ridică din sprâncene stupefiat:

— În cazul în care cutiuța ta nu funcționează, noi stăm pe urma avionului de Rostov. Asta va crea destule confuzii radarelor de la sol și, până să-și dea seama ce se întâmplă, noi am ajuns la Marea Neagră. Pricepi acum?

— Tot. Adică vom merge spre sud. Șefii mei au tendința de a păstra secrete. Așadar, încercă el, unde ducem acest avion?

— În Turcia, răspunse Dobrodni.

CAPITOLUL IX

— Încetinește puțin. La celălalt colț, ordonă Dobrodni. Asta e. Oprește!

Se găseau în fața aeroportului. Ascultătoare, Ludmila stinse farurile.

— Aici o să te las mâine seară, îl anunță rusul. O să ai nevoie de un clește ca să tai gardul de sârmă. O să-ți fac rost de unul. Și de un compas de relevare cu o cursă perfecționat care să te ajute să ajungi până la șoseaua de serviciu când o să treci de gardul împrejmuitoar. O să te aștept pe pista asta cam la doi kilometri distanță, dincolo de mesteceni.

Eagle aprobă din cap.

— Bine, așteaptă, continuă Dobrodni. O să mă reperezi după luminile farurilor. O să fiu în mașină cu Ludmila. Îndată ce te recuperăm, ne repezim spre avion. Pasagerii pentru Vladivostok vor fi deja debarcați, cu bagaje cu tot, iar aparatul va fi în curs de aprovizionare pentru zborul de Krasnoiarsk. În afară de mecanici și de inginerul de zbor, nu cred că va fi cineva pe aproape.

— De ce să ne complicăm atât cu farurile? Întrebă Ludmila. Eagle n-o fi atât de prost încât, să nu recunoască mașina!

— Pentru că nu o să fim în mașina ta.

— De ce nu? Întrebă tânăra cu indiferență. Din moment ce am plecat, nu mă mai întorc niciodată: ce mi-e că o las aiurea în Moscova, ce mi-e că o las aici?

— Nici vorbă, i-o tăie Dobrodni. KGB-ul o să facă repede legătura între dispariția avionului și a ta. Nu e greu de ajuns apoi la mine. Tu nu te mai întorci, dar eu revin aici, în URSS.

Dădu din cap fără chef.

— Nu, nici gând. Auzi, Eagle, aici sunt patrula cu câini.

— Mă descurc.

— Și, pe urmă, nu ne rămâne decât să sperăm că nu o să aibă cineva ideea nebunească de a folosi pista odată cu noi!

Dobrodni o bătu pe Ludmila ușor pe umăr:

— Haide, șofer, du-ne în oraș. Stadionul Lenin. John Eagle trebuie să vadă planurile tabloului de bord. Ți-e clar, continuă el, că mi-e imposibil să obțin fișele de control. Dar eliminăm problema asta – luăm un avion fără pasageri și fără bagaje. O singură dificultate ar mai fi: carburantul pentru zbor. Și asta știu. Nu o să aflăm care sunt condițiile meteo. Și totuși, urmărind

zborul de Rostov, neajunsurile vor rămâne în urmă. O să urmărim indicațiile compasului până la aterizare.

— Rămâne doar fișa de decolare... Asta e o problemă, dar rezolvarea o va da manualul. O să calculăm totul. Ce facem cu verificarea avionului? Cum...

— Ludmila se va ocupa de asta. Orice ar fi, majoritatea răspunsurilor vor fi în mâna pilotului. Dar, cum sunt un tip drăguț și cum țin la pielea mea, am tradus toate problemele pe care le-ar putea pune copilotul.

Traversară Moscova și în curând se aflară în fața unei imense construcții: Stadionul Lenin.

— Haide în parcare, propuse Dobrodni. Acolo mi-am lăsat mașina.

Ludmila o luă la dreapta, spre o piață pavată cu macadam. Acolo era mașina lui Dobrodni: un Jigoli negru.

Frumosul bărbat își frecă mâinile una de alta. Era primul semn de nervozitate pe care Eagle îl remarcă la el.

— Până *acum*, zise rusul, n-am făcut nimic grav. Nimic ce ar putea deranja KGB-ul. Dar acum... zise el, coborând din mașină...

Deschise portbagajul mașinii, scoase o valiză neagră de piele, burdușită, se întoarse și se înghesui lângă Eagle.

— *Acum* o să-ți arăt tabloul de comandă al avionului TU-350, manualul de pilotaj etc., etc. *Acum* comitem o crimă. Ceea ce facem este *spionaj*.

Dobrodni își strecură mâna în valiză. Scoase de acolo două fișe cartonate, acoperite cu un scris ilizibil. Pentru un neștiutor, păreau a fi doar niște mângălituri și nimic mai mult. Însă pentru un pilot erau toate operațiunile necesare ieșirii la liman: planul de zbor pentru TU-350.

A doua fișă acoperită de cifre era o carte de decolare, cea care se calculează după un manual special, în funcție de greutatea avionului și de condițiile atmosferice. Introdusă în calculatorul tabloului de comandă, această fișă indica formula de decolare, diferitele probleme ale pistei unde pilotul trebuia să facă verificări.

Eagle studie cu atenție fișele, apoi i le înapoie lui Dobrodni. Rusul rezolvase toate problemele de scriptologie. Singura nerezolvată era avionul în sine.

Dobrodni luă o hârtie și un creion.

— Acum, Eagle, ar fi mai bine să cunosc instrucțiunile de decolare pe care le-ar da un copilot al unui 707. Te ascult, domnule copilot, zise el cu amabilitate.

Absolventul școlii de pilotaj din Kansas City începu:

— „Time”! Optzeci de noduri! Apoi ori atingem viteza necesară în timp util și o să zic „Time O.K”, ori...

— Ori ce? Întrebă cu glas grăbit rusul, în timp ce lua notițe. Dacă ratăm decolarea...?

— „Ratare” și, în acest caz, te rog nu uita să oprești alimentarea, să răsucești maneta și să frânezi la maximum.

— Continuă!

— Păi, ajungem la decolare, la „V”-uri.

Dobrodni aprobă.

— Când atingem viteza necesară desprinderii de sol, zic „V-R!”, apoi „V-2!” când m-am ridicat.

Mâna lui Dobrodni alerga pe hârtie.

— Perfect. Acum, ai face bine să-ți arunci o privire pe comenzile avionului rusesc.

Răscoli iar în valiză și scoase patru hârtii lipite cap la cap pe o bucată de pânză. Desfăcute, reprezentau o reproducere la scară normală a unui tablou de comandă TU-350.

— Dumnezeuule, zise americanul, poți să juri că e un 707!

Constată cu satisfacție că avea tot ce-i trebuia unui Boeing; trei sute de butoane, patru sute de circuite, o sută cincizeci de leduri luminoase, în fine, tot ce caracteriza un 707.

Deodată, o lumină puternică pătrunse în mașină. Ludmila scoase un țipăt ascuțit. Eagle și Dobrodni ridicară ochii.

Doi milițieni în uniforme, se postaseră de fiecare parte a mașinii, cu mâinile pe pistoale!

Dobrodni le zâmbi. Fără să se grăbească, strânse fotografiile avionului.

— Deschide fereastra, îi zise el Ludmilei.

Aceasta deschise geamul cu mâna tremurândă. Dobrodni se aplecă spre exterior și, liniștit, începu să vorbească în rusă cu milițianul.

Ochii copoiului aruncau scânteii. Mâna lui stătea pe centură. Dobrodni, mai seducător ca niciodată, se încordă și scoase din buzunarul pantalonilor actele de identitate. Apoi ieși din mașină și le arătă celor doi bărbați și cheile mașinii celeilalte. Milițienii începură să râdă și își cerură scuze.

Eagle și Ludmila își păstrară zâmbetele până când milițienii se îndepărtară.

— Dumnezeuule, ce teamă mi-a fost! zise tânăra de îndată ce dispărură.

Dobrodni izbucni în râs.

— Țștia au fost siguri că au fost martorii unui „atentat la pudoare”. „Depravare în mijloace de transport” înseamnă a te săruta cu cineva într-un vehicul cu motor. Cincizeci de ruble amendă.

O atinse pe Ludmila pe umăr ca să o liniștească, apoi îl întrebă pe Eagle:

— Te-ai lămurit?

Americanul dădu din cap afirmativ.

— Bine, atunci pe mâine!

Dobrodni își strânse valiza, urcă în mașina lui, îi salută și demară în trombă.

Ludmila rămase cu Eagle. Încetișor ieșiră din parcare și, în scurt timp, se aflau în fața casei ei.

— Te rog, urcă.

— Bineînțeles.

— E trecut de ora unsprezece. Trebuie să urcăm pe jos. La ora asta nu mai funcționează ascensorul.

În câteva minute ajunseră în apartamentul tinerei femei. Eagle își agăță pardesiul în cuier. Ca și în seara precedentă, Ludmila își scoase pantofii și jacheta. Rămase într-o bluză albă, de jerse. I se ghiceau sâni extraordinar de frumoși, rotunzi și tari. Femeia avea o privire melancolică, aceeași pe care americanul o observase și când erau împreună în Piața Sverdlov.

— Am treizeci și unu de ani, zise ea brusc.

Apașul o privi în tăcere.

— Măine plec, continuă ea fără să-l privească. Nu mă mai întorc niciodată. Mă așteaptă o viață în exil. Nu o să o mai văd pe mama niciodată. Nici prietenii. Nici orașul, nici țara unde m-am născut. Și nu pot lua cu mine nimic din ceea ce am trăit, nimic... doar o fotografie a bietului Valeri...

Ochii i se umplură de lacrimi. Stătea acolo, cu brațele încrucișate, privind fix în pământ.

— Te lasă rece, nu-i așa, americanul meu cu chip de gheață! Ce-ți pasă, ești doar un spion care-și face datoria. Te lasă rece nefericirea altora!

Eagle se ridică. Se apropie de ea, îi puse mâinile pe umeri, forțând-o să se așeze. Apoi îi trecu o mână peste sâni... a doua alunecă pe genunchi. Ludmila se lipi de pieptul bărbatului. O luă în brațe și o duse în dormitor pe pat. Cu o mână sigură, îi desfăcu fermoarul fustei și aceasta alunecă. Ludmila i se lăsa în voie, agățându-i-se de umerii lui.

Purta ciorapi cu portjartier și un slip minuscul. Bărbatul le

scoase cu îndemânare. Apoi simți mâinile lui desfăcând nasturii bluzei, unul câte unul. Rămase și fără sutien, care alunecă alături de celelalte haine pe unul dintre scaune. Ochii îi erau plini de lacrimi. Întinsă pe spate, îl fixa cu privirea.

Eagle se dezbracă și el și se întinse alături. Fără să ezite, se lipi de el, cu gura întredeschisă, strecurându-și limba printre buzele lui primitive. Mâna se opri pe slipul lui și începu să-l maseze cu pricepere. Eagle o îndepărtă ușor și își strecură mâinile în intimitatea mătăsoasă a frumoasei rusoaice. Degetele lui începură să o mângâie delicat și tandru. Ludmila suspină fericită, abandonându-se cu totul îmbrățișării pătimașe. Sâniii obraznici, cu sfârcurile deja ridicate, i se ofereau bărbatului care nu ezită deloc.

Respirația lor devenise sacadată, mărturisind dorința de a face dragoste. Cuvinte în limba rusă scăpau încetișor de pe buzele frumos arcuite.

Eagle se întinse peste ea, atingând cu membrul lui sexul umed și fierbinte. Femeia gemu ușor și-și încolăci picioarele peste fesele musculoase. Pentru o clipă pe pământ nu mai erau nici avioane, nici ruși, nici americani. Doar o dorință puternică de a se contopi, de a respira și de a trăi pentru celălalt, profitând de minunea pe care Dumnezeu o lăsase.

O mișcare de acrobat, și Eagle o ridică pe Ludmila deasupra lui și încercă s-o mângâie pe spate.

— Nu, nu! urlă ea, ținând fața bărbatului cu mâinile, împingându-l cu coatele în stomac și încercând să se întoarcă. Nu așa, te rog!

Degetele americanului se plimbau totuși pe fesele ei și, deodată, el înțelese.

Pielea ei mătăsoasă era brăzdată de lovituri. Ludmila începu să plângă în hohote și se aruncă la pieptul lui, abandonându-se complet. Se apropie de urechea lui și-i șopti:

— Acum știi.

Câteva clipe mai târziu, stăteau epuizați, ea odihnindu-și buzele pe gâtul lui, el mângâind-o cu tandrețe.

Apoi femeia trase aer în piept și încercă să-și revină.

— Cine ți-a făcut asta, Ludmila?

În așteptarea unui răspuns, se întoarse, aprinse lampa și descoperi urmele de lovituri. Erau mari și profunde, roșii-violet; erau și unele mai vechi, albastre, cicatrizate.

— Cine ți-a făcut asta? mai întrebă o dată, cu voce caldă.

— Aleksandr, mărturisi ea cu greutate.

— Dobrodni?

— Da.

— Dumnezeuule, dar de ce, de ce l-ai lăsat să-ți facă așa ceva?
Și nu doar o dată!

Ea se desprinsese și se ridică din pat. Ieși din cameră și-și aprinsese o țigară. Suspină, apoi îi răspunse cu o voce rece:

— Ce voiai să fac?... Asta e.

— E sadic, scrâșni Eagle. Iar tu ești masochistă!

— Nu.

— Mie-mi zici! Găsești un masochist și lângă el apare imediat un sadic!

— Nu-i adevărat! Am fost obligată s-o fac!

— Tu crezi că mă duci așa ușor?

— Treaba ta dacă mă crezi sau nu, dar ăsta e adevărul. (Fuma cu nesaț.) Trebuia să-l seduc. Era singura posibilitate să pot fugi din țară. Așa că am făcut... ce trebuia. Mă așteptam să dau peste un nebun, un sadic. Iar Aleksandr e putred până în măduva oaselor.

— N-ar fi mai simplu dacă am zice: „Cine se aseamănă se adună”? continuă Eagle sceptic.

Și totuși, recunosc el, Ludmila nu-și ascunsese aversiunea față de zâmbetul de actor al lui Aleksandr.

— Trebuie să mă crezi, insistă ea. Este, într-adevăr, un mizerabil. Dintr-o familie coruptă. Nu ți-au spus americanii tăi că fratele lui trage sforile într-o afacere de importuri de droguri în URSS?

— Nu, zise Eagle, surprins și prudent.

Se întreba cât din ce spunea tânăra era adevărat.

— Credeam că asta se întâmplă doar în societatea capitalistă decadentă.

— Există chiar heroină în URSS, și încă multă. Iar fratele lui Aleksandr este unul dintre cei care se ocupă cu asta. Aleksandr este în vacanță și nimeni nu-l suspectează că ar putea fura avionul TU-350 pentru nevoile fratelui său. Dar a trebuit întâi să-l seduc. Așa am învățat să fiu sadică.

Ludmila se aplecă spre Eagle. Sâni ei erau mari, rotunzi și grei. Îl fixă cu ochii ei negri și adânci.

— Dacă a trebuit să fac asta, am făcut-o.

Bărbatul o mângâie cu gesturi mecanice. Simțea că-i spune adevărul. Și certitudinea se transforma în îngrijorare. Dacă Dobrodni era bolnav din punct de vedere sexual, ce alte tare mai avea?

— În ceea ce-l privește pe Aleksandr, situația e clară.

Sfârcurile ei se întăriră sub mângâierile lui Eagle. Închise ochii ușor și bărbatul înțelese ce voia... încă o dată. O trase încetișor spre el.

— Știi, murmură ea, el gândește totul. Mi-a explicat de multe ori, care e deviza lui: „Ca un jocheu care își bate iapa cu cravașa în timpul unei curse ca să-i crească adrenalina în sânge”.

Obrajii i se umplură de lacrimi. Eagle o luă în brațe și începu s-o sărute.

CAPITOLUL X

Eagle părăsi apartamentul, ajungând fără probleme la hotel. Partida de amor cu Ludmila ar fi trebuit să-l obosească și să adoarmă imediat. Totuși, gândurile nu-i dădeau pace și, reamintindu-și toate evenimentele ultimelor zile, concluzionează: Dobrodni era complet nebun.

Dimineață merse la expoziție unde îl întâlnește pe Brubaker.

— Pregătiți tot echipamentul. Astă-seară va fi lovitura.

— Totul va fi gata, băiete, îl asigură bărbatul cu păr alb.

— Cel mai mulțumit va fi domnul Higbee. Poate să iasă din ascunzătoare. Spuneți-i să poarte costumul de tweed irlandez. Așa se va putea întoarce la hotel așa cum era îmbrăcat dimineața.

— Nu-ți face probleme. Aranjăm noi.

La ora unsprezece sună telefonul.

— Domnul Higbee?

— Da.

— Știți cine sunt, se auzi vocea Ludmilei. Totul e gata? O să vin după dumneavoastră cât mai repede.

O oră mai târziu, îmbrăcată într-un palton strâns pe talie, cu un guler bogat din vulpe roșie, Ludmila îl întâlnește pe american. Luă cutia neagră și sacul burdușit de bani.

— Te aștept tot acolo, spuse ea.

Eagle o urmărește în mulțime. Mergea calm, ca și cum n-ar fi avut asupra ei douăzeci și cinci de kilograme în plus. La ora patru și jumătate, Apașul intră în camera pregătită special, unde își schimbă hainele. Își puse o salopetă confecționată anume pentru el în laboratorul lui Merlin. Era un costum special, cu un sistem cu reostat și reglare automată: fie că se găsea la Polul Nord sau în Africa, variațiile de temperatură nu l-ar fi deranjat câtuși de puțin.

O altă calitate a materialului era capacitatea de a respinge glonțul, dacă - evident - nu se trăgea cu o armă deosebit de puternică. Americanul strecură într-un buzunar „sistemul-cameleon” pe care îl putea acționa cu un singur deget. Un minut era suficient pentru ca salopeta albă să-și schimbe culoarea în funcție de mediul înconjurător, de verdele pădurilor tropicale, până la culoarea zgârie-norilor. Nu devenea chiar invizibil, dar era pe aproape.

După ce probă costumul, se întoarse la hainele lui, pregătind într-un buzunar secret mănușile, ghetetele, ochelarii și cagula „cameleon”.

La ora cinci și jumătate, Ludmila ajunse la întâlnire.

— Te conduc la mine acasă, John. Ți-am lăsat și mâncarea pregătită. Eu am întâlnire cu Aleksandr în oraș. A fost dificil să găsească o altă mașină. O puteam folosi pe a mea, dar ai văzut ce a zis. Se teme că, mergând pe fir, KGB-ul va face legătura între mine și el doar pentru că am studiat la Institutul Petrovski în același an.

— Faceți cum vreți, partea asta a aventurii chiar nu mă interesează.

Acasă, Ludmila îi pregăti o friptură cu legume. Se așeză în fața lui, bând un pahar cu ceai. Ochii ei negri erau triști.

— Nu mănânci și tu, sau ești prea agitată?

— Nu sunt agitată. Poate melancolică.

Femeia nu mai zise nimic și doar telefonul o trezi din acea stare de ameteală. Vorbi puțin în rusă, apoi închise.

— Era Aleksandr. Trebuie să plec. Nu te mișca de aici până nu venim după tine, îndată ce se înserează.

După plecarea ei, din plictiseală, Eagle verifică buzunarele hainelor. Nici o urmă, nici un bilet, nici un pliant de hotel. Nici măcar actele, pașaportul. Brubaker avusese grijă ca, odată ieșit din țară, nici o legătură să nu se poată face între el și Higbee. Va fi ca și cum nu ar fi trecut pe acolo.

La ora zece, Ludmila se întoarse.

— Haide, zise ea sec.

Fotografia lui Valeri nu mai era pe perete. Închise ușa apartamentului ei, fără să mai arunce nici o privire.

— Păreți niște turiști, râse Dobrodni când îi văzu pe amândoi cu câte o valiză în mână.

Rusul era îmbrăcat foarte elegant, cu haine occidentale care – precis – costaseră o grămadă de dolari. O jumătate de oră mai târziu, se aflau în parcare aeroportului.

— Trebuie să te las aici, zise Dobrodni. Nu pot trece mai departe. Crezi că te descurci cu patrulele și – mai ales – cu câinii?

— Stai liniștit. „Spionii nu au miros”. Mă descurc.

— Bine. Uite compasul pe care ți l-am promis și lanterna. Ai în față un câmp de mărarci unde te vei putea ascunde fără griji. Cum vezi farurile mele clipind, ieși și dai trei semnale luminoase.

— Bănuiesc că ai reglat compasul pentru ruta ce o am de făcut.

— Păi, altfel, la ce ți-ar mai fi folosit?
— Când o să mă iei, voi purta o salopetă „verde-prerie-de toamnă-la căderea nopții”.

— Bine.

— John, zise Ludmila dintr-o suflare, ai grijă!

— Ți-am zis, spionii nu au miros, încercă Eagle s-o liniștească.

— Vorbe de american, râse Alecsandr. Noroc, spionule!

Mașina se îndepărtă, iar Eagle remarcă ochii Ludmillei fixându-l. O apucă și el spre câmpul cu mărăcini. Se schimbaseră în hainele-minune și înainta încet. Dacă ar fi avut probleme cu câinii și cu gardienii, s-ar fi debarasat de uneltele sale și ar fi dispărut în mijlocul naturii. Nici Ludmila, nici Aleksandr nu știau exact ce minuni ascundeau hainele cele noi.

Cleștele rusesc se dovedi a fi de o calitate foarte bună: în câteva secunde făcu o gaură în gardul de sârmă și trecu de partea cealaltă. Desfăcu capacul fiolei pe care o avea în buzunar, vărsă jumătate din conținutul ei – o pudră roșcată și dezgustătoare – în pumn și, cu grijă, o împrăstie împrejurul său. Apoi se ridică și, cu pas mare, o luă spre liziera pădurii. Desfăcu compasul, îl răsuci până ce indicatorul acestuia se suprapuse cu linia luminoasă a acoperișului transparent, apoi făcu un semn pe mesteacănul care se găsea la câteva sute de metri. Cu ochii pe mesteacăn, se afundă în pădure. Nu făcuse cincizeci de metri, când auzi câinii și gărzile. Se întinse la pământ, pregăti pistolul și se uită spre gard. Doi gardieni cu doi câini enormi, Huskis siberieni, pe care îi țineau în lese, se apropiară în fugă. Câinii se înghesuie cu nasurile în gaura făcută de Eagle în gard, apoi pe pământ, în pudra împrăștiată mai devreme. Începură apoi să latre și să alerge, cu urechile în vânt, înapoi și înapoi, dezorientați. Americanul se ridică și se afundă mai mult în pădure, păstrând direcția spre mesteacăn. Știa că nu mai avea să-și facă griji pentru câini. Pentru câteva ore bune, nervii lor olfactivi urmau să fie aneșteziați. Pudra dezgustătoare era un amestec de sânge de animal și cocaină, căreia nici cel mai grozav câine de vânătoare nu-i rezista.

CAPITOLUL XI

Apașul ajunsese pe șosea douăzeci de minute mai târziu. Aeroportul era cam la un kilometru la stânga. În noapte se zăreau două avioane nemișcate și mai multe camioane-cisternă.

Trecură câteva minute. Eagle zări apropiindu-se o mașină mică, rusească. Farurile semnalizaseră de două ori. Americanul aprinse și el lanterna. Deja recunoscuse în spate silueta Ludmillei. Apașul urcă și cu toții se apropiară de avioane. Unul era TU-350 al agenției Aeroflot. Celălalt era un Boeing 707 al Swissair. Exceptând numele companiilor, cele două avioane semănau ca două picături de apă.

— Cam mare bebelușul! râse Dobrodni.

Era, într-adevăr, impresionant. Două avioane Boeing 707 nu ar fi încăput pe un teren de fotbal.

O cisternă roșie staționa lângă TU-350. Mecanicii îmbrăcați în salopete verzi verificau cu atenție avionul.

— A aterizat acum o jumătate de oră.

Apașul observă o pasarelă mobilă instalată în fața ușii deschise a avionului. Era legată printr-un cablu gros de un camion-tractor gata să-l remorcheze până la rampa de încărcare.

— Poți să detașezi tractorul? îl întrebă Dobrodni pe Eagle. Așteptăm până pleacă toată lumea și acționăm. Ai un pistol?

— Nu, minți Eagle.

Era preferabil ca rusul să nu știe de pistolul lui.

— Oricum, nu ți-ar fi fost de folos. Sper că nu-l voi folosi nici eu pe al meu pentru vreun idiot.

— Cât carburant o avea? întrebă Eagle.

— Șaizeci și una de tone, răspunse rusul. Piloții știu exact cât kerosen intră în rezervoare.

Era suficient pentru un drum dus-întors până în Turcia.

Încet-încet, oameni și utilaje s-au îndepărtat. Ludmila respira scurt și rapid. Dobrodni zâmbea. „Prea calm”, gândea Eagle care se îndoia de sănătatea mentală a partenerului său.

Reprezentantul Aeroflot dispăru în carlingă.

— Haideți! comandă Dobrodni.

Rusul merse fără ezitare până la avion, iar Ludmila pe vârfuri. Americanul detașă cablul. Împinse scara enormă, apoi urcă rapid treptele. Se îndreptă spre cabină. Reprezentantul Aeroflot zăcea în spatele ușii, cu capul în mâini, imobilizat. Îi curgea sânge

printre degete. Ludmila stătea lângă el, palidă.

— L-a omorât?

— Nu, l-a lovit... inutil, răspunse femeia.

Cei doi bărbați îl ridicară pe rănit și Dobrodni propuse fie să-l omoare, fie să-l arunce din avion înainte de decolare. Ludmila, evident impresionată, se rugă să-i mai dea o șansă bietului om. În sfârșit, nefericitul fu ajutat să sară din avion.

Fără a mai pierde nici o secundă, Eagle și Dobrodni încuiară ușa și se îndreptară spre cabină. Ludmila, foarte palidă, îi însoți.

Urmară manevrele pe care le repetaseră în mașină.

— Nu sunt sirene? întrebă cu veselie Dobrodni fără să-și ridice ochii de pe bord. Nici mașini de poliție care să tragă în pneuri? Parcă așa fac americanii când urmăresc pirați ai aerului, nu, Eagle?

Acesta din urmă aprecia sângele rece al rusului. N-o fi fost el normal, dar nici fricos nu părea.

O sirenă se auzi de departe.

Dobrodni ridică frâna și lansă avionul pe pistă.

— *Time!* anunță el calm.

Mașinile de poliție se apropiau din ce în ce mai mult.

Aparatul lua viteză.

În dreapta și în stânga, copoi lăsaseră geamurile mașinilor și trăgeau cu mitralierele. Dar nu în cabină, ci în pneuri.

— Optzeci de noduri! strigă Eagle.

Avionul rula de treizeci de secunde. Plecase încet ca un Alfa Romeo, care pornea într-a patra, dar lua viteză din ce în ce mai mare.

— „Time O.K”! urlă Eagle.

Patruzeci și trei de secunde.

— „V - One”!

Dobrodni apăsă maneta până la capăt.

— „V-R”!

Avionul atinse trei sute zece kilometri la oră.

— „V - Two”!

Aparatul se ridică de pe pistă.

Zece minute mai târziu, atingea o altitudine de patru mii două sute de picioare.

— Este momentul să punem în funcțiune cutia neagră, zise Eagle, ridicându-se.

Luă cutia, apăsă pe buton, așa cum i se explicase. Ludmila îl privea fix, cu buzele strânse, lividă.

— Crezi că ne-au lăsat suficiente pneuri ca să putem ateriza?

Întrebă Eagle, întors în cabină.

Rusul îi arată niște dinți perfecți și zâmbi ca într-o reclamă.

— O să vedem, John Eagle.

CAPITOLUL XII

Ca orice 707, TU-350 zbura cu nouă sute de kilometri la oră. Erau acum la mare altitudine, cu pilotul automat. Lui Eagle i se părea ciudat să piloteze fără să audă în căști indicațiile de la sol. Dar la ce ar fi fost bune sfaturile, dacă - oricum - nimeni nu asculta de ele!

— Ajungem în curând la Marea Neagră, îi anunță Dobrodni îndată ce va depăși marea, vor ajunge în Turcia. Dacă totul se va desfășura normal vor ateriza peste aproximativ douăzeci de minute.

Se gândeau toți trei dacă mai aveau pneuri pentru aterizare. Eagle și Dobrodni pregătiră aterizarea. În fața lor se întindea pista luminoasă, verde ca o perie de toamnă la căderea nopții.

Erau la mică distanță de sol, așteptând cu sufletul la gură o explozie a pneurilor. Dar aceasta nu se întâmplă. Avionul rulă pe pistă, la fel de greu ca un camion bine încărcat. Dobrodni, Ludmila și Eagle începură să râdă.

Apașul aruncă o otheadă pe pistă. Ciudata culoare verzuie era dată de un fel de plasă metalică întinsă pe macadam. „Trebuie să fie covorul de oțel demontabil despre care vorbea Merlin”, gândi el. Perforate și ușor ondulate, plăcile de metal se îmbinau ca într-un joc LEGO. Armata aviatică îl pusese la punct ca în timp de război.

La lumina portocalie văzură venind un camion plin cu tineri care urlau și-și agitau brațele în toate părțile.

— Haideți, le zise Ludmila.

Eagle și rusul deschiseră ușa. Se auziră strigăte de entuziasm. Turci îmbrăcați în haine de lucru aduseră o scară din camion și o apropiară. Prima care urlase era... o tânără frumoasă, brunetă, îmbrăcată în pantaloni.

— Salut! le zise ea cu prietenie. Apoi, schimbă tonul și cu o voce de femeie de afaceri întrebă: Care dintre voi e John Eagle?

— Eu, zise Apașul, ascunzându-și uimirea.

— Eu sunt Shali, zise fata, întinzându-i mâna.

Era un gest energic pentru o tânără. Nu avea mai mult de douăzeci de ani și vorbea o engleză impecabilă.

— Minunată aterizare, căpitane, zise ea, întorcându-se spre rus. Aveți o cutie neagră la bord, nu?

— Da...

— Dați-mi-o, vă rog, o iau eu.

Dobrodni surâse politicos. Apoi, cu siguranța unui colonel al armatei aviatice, zise:

— Nu, nu o luați. Piesa aceasta face parte, de acum înainte, din avion.

— Dați-mi-o!

— V-am spus deja.

— V-o iau.

Imediat spuse ceva unor tineri turci care îi luară cutia.

— E mai bine cum zice ea, zâmbi Eagle.

— Nu vă îngrijorați, căpitane, spuse Shali.

— În acest caz, cer să mi-o dați mie înainte de a merge la Ankara, zise Dobrodni.

— Dumneavoastră nu plecați la Ankara, rămâneți aici.

Prietenii turcoaicei începuseră să răscrolească avionul. Se extaziau în fața apei verzi și spumante a toaletei, făceau inventarul dulapurilor... Din nou Shali ordonă ceva și se potoliră imediat.

Coborâra cu toții din avion.

— Ibrahim! strigă turcoaica.

Șoferul camionului îi răspunse. Se înghesuira cu toții în vehicul și se îndepărtară cam un kilometru. Ajunseră în cele din urmă la o tabără de corturi. Doi turci pregăteau o tocană. Shali îi oferă lui Eagle un pahar cu un lichior foarte tare, cu gust de anason.

— Cine sunteți?... Vreau să spun, voi toți, aceștia, întrebă Eagle, arătând spre „colonia de vacanță”.

— Turci devotați ideilor lui Mustafa Kemal Atatürk, răspunse Ibrahim. Ce ziceți de pista noastră? Este prima dată când construim o pistă de aterizare.

— Extraordinar!

— A fost nevoie de trei săptămâni ca să montăm afurisitele astea de plăci.

— Vorbiți foarte bine limba engleză.

— Mulțumesc, am studiat la Colegiul Robert din Istanbul. Ați auzit despre el?

— Nu.

— Este cel mai vechi colegiu american din străinătate. Sunt inginer, dar pentru pista asta am lucrat mai mult ca muncitor, continuă Ibrahim.

Se așezară cu toții la masa amenajată într-un cort. Mâncarea consta în tocană de berbec foarte condimentată.

Era foarte frig, deși se aflau la sud de Moscova.

Îndată după masă, Shali, Ludmila și Eagle se pregătiră de drum. Aveau de mers încă două sute cincizeci de kilometri.

— Am apreciat talentul tău de pilot, Aleksandr, zise Eagle, întinzându-i mâna.

— Te rog să stai cu ochii pe sistemul antiradar. Nu am deloc încredere în turci, zise rusul.

Într-o mașină marca Ford, condusă de Ibrahim, se urcară Shali, Eagle și Ludmila.

Un turc îi întinse lui Shali tocul de bachelită. Văzându-l, Ludmila începu să tremure, spre uimirea lui Eagle. De ce o speria oare așa de tare pe frumoasa rusoaică sistemul antiradar?

Mașina rula întâi pe un drum prăfuit, apoi ieși pe șosea. Ludmila adormise în spate, rezemată de umărul lui Eagle.

— Lăsați-o să doarmă, zise Shali. Și-a făcut treaba.

— Cine sunteți voi? o întrebă iar americanul.

— Doar oameni. Am jurat că vom duce opera lui Atatürk până la capăt. Țara noastră suferă. Noi luptăm contra corupției care ne amenință.

— Împotriva cui luptați, de fapt?

— A oamenilor precum Bekdek, mormăi fata.

— Cine e Bekdek?

— Ministrul de Interne, omul însărcinat să supravegheze cultura de opiu, șeful poliției naționale.

Ludmila mormăi ceva, apoi ațipi iar.

— În două, trei zile, continuă Shali, va apărea în presă fotografia Ludmilei alături de un mic velier. Va lăsa impresia că a suferit mult din cauza intemperiei. Textul va explica modul cum a fugit singură din URSS, traversând Marea Neagră.

Bărbatul care se afla în față, lângă Ibrahim, se întoarse și se prezintă lui Eagle:

— Cevdet.

Povesti despre modul cum reușiseră să construiască pista de aterizare, despre corupția din Turcia și despre necesitatea de a-l înlătura cât mai repede pe Bekdek.

Depășiră munții; acum traversau o câmpie. Eagle știa că Anatolia, o bună parte din Turcia asiatică, era un imens platou, mărginit de munți înalți, chiar de trei mii de metri.

Din când în când, Shali mai arunca câte o vorbă în limba turcă compatrioților ei.

— Unde v-ați făcut studiile? întrebă Eagle. Tot la Colegiul Robert?

— Da, și doi ani la Colegiul Barnard din New York.

— Doi ani la New York, asta explică totul.
— Nu, cinci ani. Trei ani am făcut parte din delegația turcă la Națiunile Unite.

— Hm, trebuie să fiți o tânără bine păzită.

— Chiar prea păzită, răspunse ea.

Cevdet și Ibrahim izbucniră în râs.

Tocmai ieșiseră dintr-un orașel când, în urma lor, se auzi urletul unei sirene.

Eagle se întoarse. O mașină cu un girofar roșu îi urmărea. Ibrahim trase pe dreapta și poliția opri chiar lângă ei. Shali aruncă o înjurătură.

Trei polițiști, în uniforme galbene ca muștarul, coborâră cu atenție din mașină și se postară alături. Doi dintre ei aveau câte un pistol, cel de-al treilea o mitralieră. Toți erau pregătiți să tragă.

Ibrahim și Cevdet coborâră gemurile. Polițiștii înfipseră mâinile și, cu brutalitate, deschiseră portierele și îi traseră afară. Apoi îi puseră cu mâinile pe mașină și începură să-i percheziționeze.

Unul luă portofelul cu acte a lui Cevdet, îl răsfoi și-l aruncă în mașina poliției. Celălalt intră în mașină, cotrobăi în bord, apoi fixă lanterna pe fețele călătorilor. Apașul respiră brusc și... așteaptă. Unul dintre copoi îi puse o întrebare.

Atunci, Shali izbucni. Deveni foarte volubilă, scoase din geantă un pașaport pe care-l îndesă în mâna polițistului. Acesta îl deschise și, brusc, își schimbă atitudinea. Îl închise și încercă să zâmbească, cerându-și scuze.

Apoi celălalt aduse și actele turcului, i le dădu acestuia și, scuzându-se continuu, plecară cât mai discret.

Shali scoase un suspin adânc.

— Ce ticăloși! i se adresă ea lui Eagle, luându-l ca martor.

Apașul nu răspunse. Avea multe de zis, dar numai între patru ochi. Era curios de unde avea fata acel pașaport, pe care îl scosese din geanta ei.

Era al lui. Îl văzuse ultima dată în castelul lui Merlin, la poalele vulcanului Makaluha.

CAPITOLUL XIII

În două ore ajunseră la Ankara... chiar la momentul micului dejun – după stomacul lui Eagle. Orașul era un amestec ciudat de vechi și ultramodern, de clădiri cu pereți groși de piatră tocită și gigantice turnuri de beton. Cele câteva afișe întâlnite îl surprinseră pe Apaș care credea că turcii scriu cu caractere arabe și nu cu latine.

Fordul intră într-o zonă jumătate comercială, jumătate rezidențială. Ibrahim se opri în fața unui imobil cu patru etaje.

— Aici coborâți, zise Shali, este hotelul părinților lui Ibrahim.

Ludmila își luă sacoșa în brațe, cea care conținea pozele lui Valeri. Era tot palidă și melancolică. Cevdet luă tubul de bachelită.

— Trebuie să te odihnești, Ludmila. Va veni cineva să se ocupe de tine în câteva ore, îi spuse Shali. Iar asta este cheia ta, Eagle. Poate vrei, însă, să-ți iei rămas bun de la prietena ta.

— Da... Totuși, vreau să-ți vorbesc și ție.

Tânăra își plecă ochii, zâmbind.

— Și eu voiam asta.

Apașul intră în cameră și închise ușa. Frumoasa rusoaică îi puse mâinile pe gât și-l îmbrățișă. Dar nimic din acest sărut nu amintea de pasiunea de la Moscova.

— Ce vei face, Ludmila?

— Cred că voi merge la Massachusetts. Așa se pronunță, nu? E un orașel cu nume ciudat, „Woods Hole”. Cred că sunt un bun oceanograf. Ne vom mai revedea vreodată?

— Poate, m-aș bucura. Dar, te rog, spune-mi ceva: de ce te temi atât de sistemul antiradar? Când îl vezi, parcă ai sta lângă o bombă.

Ludmila închise ochii.

— Te înșeli, zise într-un târziu.

— Nu cred.

— Vreau să-ți spun un singur lucru: niciodată să nu mai zbori cu Aleksandr.

— Nu știu ce ordine voi primi. Nu pot să-ți promit asta. Probabil că va avea nevoie de un copilot.

— Nu te duce. Nu tu. Are deja un copilot. Un dezertor rus care trăiește aici, în Turcia. Un derbedeu drogat care a fugit din URSS după ce a violat-o și apoi a asasinat-o pe una dintre colegele

noastre. E pilot. Dacă acest imbecil își forțează norocul și vrea să se întoarcă în țară, lasă-l s-o facă.

— Ești sigură de toate astea?

— Absolut. Ai auzit-o și tu pe Shali vorbind despre el. Îi zicea „melc dezgustător”. I se potrivea.

— De ce zici să nu mai plec cu Dobrodni?

— Nu-ți pot spune mai mult. Atât doar: să nu o faci.

Apașul o mai privi o clipă. Era clar că nu-i va spune mai mult. Se întoarse cu spatele și ieși.

*

Eagle deschise ușa camerei lui. Pe un fotoliu se aflau hainele fetei. Proprietara lor trona în mijlocul patului, complet dezbrăcată. Un surâs sfidător îi flutura pe buze.

— N-am făcut decât un duș rapid, zise ea. Nu știam dacă ai făcut sau nu dragoste.

Eagle tăcu.

— Ați făcut?

— Nu e treaba ta, îi răspunse americanul, dezbrăcându-se.

Turcoaica se așează într-un cot, privindu-l.

— Să-mi spui de unde pot face rost de haine cu care să ies în oraș.

— Ești atât de musculos! Trebuie să fii nemaipomenit la pat!

— Și pantofi.

— Sunt a ta!

— Mărimea 42.

Apoi bărbatul intră în baie. Ieși în câteva minute cu un prosop înfășurat în jurul șoldurilor.

— De unde ai avut pașaportul meu?

— Mi-a fost trimis prin avion din Hawaii. În pachet mai era o bandă pe care o să ți-o pun diseară. O să înțelegi mai multe atunci.

— Dă-mi-o imediat.

— Imposibil. Nu o am. Este în celălalt capăt al orașului. Hai în pat, abia te aștept!

— De ce le e atât de frică polițiștilor de tine? o întrebă.

— Pentru că am pomenit numele lui Bekdek, răspunse Shali, întunecându-se.

— Acest escroc este ministrul de Interne, șeful poliției? Nu-i așa?

Shali confirmă.

— Și de ce le era frică polițiștilor?

— Le-am spus că sunt fiica lui.

— Și ești?

— Da.

— Ah! Bine! Dacă ai de gând să dormi aici, n-ai decât, dar să nu mă deranjezi.

*

Se trezi la prânz Shali tocmai intrase în cameră cu un costum bărbătesc pe mână.

— E al lui Ibrahim. Ți-am cumpărat o cămașă și pantofi. A trebuit să-ți ghicesc măsura.

— Nu-i nimic.

Shali îl privi în ochi.

— De ce n-ai făcut dragoste cu mine?

— Mi-ai adus și un aparat de ras?

— Da, răspunse fata fără tragere de inimă.

Era furioasă, exasperată, umilită.

Eagle îi răspunse, fără să se lase impresionat:

— Nu detest femeile care au inițiativă. Dar, pe naiba, nu vreau să las o femeie să creadă că-mi oferă un imens privilegiu tratându-mă ca pe o păpușă gonflabilă. Ești naivă, Shali!

Acestea fiind zise, îi întoarse spatele și intră în baie. Ieși în câteva minute deja îmbrăcat.

Coborâră împreună, fără să scoată o vorbă. Se opriră la o patiserie unde Eagle comandă ceva de mâncare.

— OK, frumoaso, zise el în sfârșit. Hai să ascultăm banda aia frumoasă despre care ziceai că o să mă lămurească pe deplin.

— Nu încă. Ai altceva de făcut mai întâi.

Odată urcați în mașină, o luară pe un drum noroios, care ducea spre o zonă industrială. Se opriră în fața unui hangar imens, din cărămidă roșie.

— Aici e un depozit al guvernului, zise Shali. O să conduci o misiune care constă în a sparge depozitul și a fura. Prietenii îți vor veni în ajutor. Câți vrei. Avem arme și muniții.

— Fii serioasă, fetiço. De ce-aș face-o?

— Pentru a putea asculta banda despre care ți-am spus.

— Toate astea pentru că nu ți-am tras-o?

— Nu fi stupid.

— Și ce trebuie să fur de aici?

— Opiu. Treizeci de tone. Turcia a cultivat opiu, violând astfel acordurile cu Națiunile Unite. Asta ca să înceteze contrabanda cu morfina și cu heroina care ajung la drogații voștri. E adevărat că ONU a trimis bani, dar aceștia nu au ajuns la muncitorii agricoli. S-a înregistrat astfel un procent mare de șomaj în zonele unde se

cultiva opiu. Au început presiunile politice și... guvernul a autorizat din nou cultivarea opiului, dar pe suprafețe limitate. Evident, controlul asupra producției a revenit ministrului de Interne, adică minunatului meu tată, Suat Bekdek.

— Înțeleg. A aranjat să se recolteze mai mult decât hotărâse guvernul.

— Asta e.

— De ce e nevoie de un plan atât de diabolic ca să fur opiul? Nu poți să-l reclami, pur și simplu?

— Ce să-ți spun! El e șeful poliției. Oricum, a mituit tot ce se putea. Și crezi că pot să-l înfund vânzând treizeci de tone de opiu mafiei voastre americane?

— Mafia e lovitura?

— Bineînțeles. Șeful lor din Turcia, Donato, este invitat permanent la tata.

— S-ar zice că guvernul vostru a aranjat afacerile cu „compromisiu”.

Shali îl privi furioasă.

— Și guvernul vostru ce-a făcut?

— Ce vrei să zici?

— În fiecare an, trusturile farmaceutice americane trag mai mult de șaisprezece miliarde din vânzarea tranchilizantelor, euforizantelor, amfetamine lor. Auzi, șaisprezece miliarde!

— Nu văd legătura cu opiul.

— Vorbeam despre un guvern putred. Ai dreptate. Americanii au totdeauna dreptate.

— Dacă...

— ONU a propus să controleze fabricarea și vânzarea acestor pilule. Ca și cum ai arunca o piatră în ocean. SUA, cel mai mare producător, nu au semnat. Cum să semneze? Grupuri de presiune care lucrează pentru firme farmaceutice dau bacșișuri pe coridoarele Congresului.

— OK. Lumea e mizerabilă, Shali. Ai dreptate. Dă drumul la motor și hai să înconjurăm clădirea. Trebuie să o văd bine, nu?

CAPITOLUL XIV

O oră mai târziu, intrau într-un cartier rezidențial, cu vile acoperite de verdeață. O alee particulară conducea spre o casă somptuoasă cu piscină și numeroase dependențe.

— A cui e casa, de data asta? întrebă Eagle.

— A tatălui meu, răspunse cu tristețe Shali.

O servitoare în uniformă le ieși în cale. În față se aflau un hol mare, de recepție, și o scară bogat decorată. Trecură prin fața unui birou prin ușa căruia se vedeau doi bărbați care beau o cafea, probabil.

— Bună ziua, domnișoară Bekdek, zise cu amabilitate unul dintre ei.

Era un bărbat cu o față severă, îmbrăcat foarte elegant, cam de patruzeci de ani.

Shali îl ignoră cu insolență.

Celălalt era îmbrăcat mai modest, dar era voinic și avea o față de boxer.

Urcând la etaj, Shali explică:

— E Donato, șeful Mafiei, cu garda sa de corp, Salvatore.

— Haide să ascultăm banda aia.

Camera turcoaisei era tinerească și cochetă. Pregăti un casetofon și-i dădu drumul:

— Bună ziua, Eagle, sau bună seara. Sper că-mi recunoști vocea!

Urmă o mică pauză. Apașul confirmă. Era vocea seacă a unui bătrân, a lui Merlin.

— Înregistrarea asta îți va servi ca introducere la ce-ți va cere domnișoara Shali Bekdek. Trebuie să respecti ordinele ei întocmai, oricare ar fi ele!

Shali începu să râdă.

— Nu face mutra asta, Eagle. Nu mă refer la problemele intime.

— Dacă asculți caseta asta, înseamnă că ești în viață și că ți-ai îndeplinit misiunea la Moscova, așa-i, băiete?

Americanul zâmbi.

— Grupul domnișoarei lucrează pentru noi. Va avea nevoie de tine pentru a încărca o marfă în avionul rusesc. Asta-i tot, Eagle. Repet, fă ce-ți cere!

Vocea tăcu.

— Asta-i tot?

— Te asigur. Dacă te amuză, mai ascult-o o dată. E cam laconic șeful tău.

— OK, zise Eagle. Ce avem de făcut?

Zicând aceasta, se aplecă asupra tinerei turcoaise. Ea se lăsă în voia lui ca o marionetă. Cu îndemânare, bărbatul îi descheie fermoarul pantalonilor.

— Ai face bine să te grăbești, văd că ești deja pregătit, se amuză ea.

Cu dinții strânși, agățată de gâtul Apașului, puștoaica scotea sunete de plăcere. Îndată ce testiculele i se goliră, americanul se grăbi spre baie. Se întoarse în câteva secunde.

— Scapă de caseta aia, îi zise el.

— Stai liniștit, zâmbi ea. De ce-ai făcut asta? Azi dimineață nu-ți inspiram nimic.

— Maturizează-te, fetițo!

— Shali! se auzi o voce masculină.

Coborâră în birou. Un al treilea bărbat, voinic și impunător, chel, le aruncă o privire cinică, de om obișnuit să comande.

— Cine e prietenul tău, fetițo? Întrebă el.

— John Eagle, este american... accentuă ea.

Eagle strânse mâinile mafioților.

— Trebuie să plecăm, tată, zise Shali.

— Îmi pare rău, nu am deseori ocazia să-ți întâlnesc prietenii. Cu altă ocazie, domnule.

Eagle ieși în urma tinerei. În mașină, ea îi zise:

— Cred că s-a întâmplat ceva deosebit. E prima dată când iese din birou în timpul zilei.

O luă spre centru.

— Trebuie să conduc pe cineva până la pistă, zise Shali.

— Pe cine? Rusul, noul copilot al lui Dobrodni?

Ea confirmă surprinsă, întrebându-se de unde a aflat americanul asta.

— Poți ataca depozitul mâine seară?

— Nu, o voi face astă seară. Nu-mi place să știu avionul acolo, în ochii primului pilot care survolează munții. Să sperăm că nu asta l-a scos pe tatăl tău din birou...

Shali deschise ochii mari.

— Am aruncat deasupra o pânză de camuflaj.

— Shali, nu te gândești că printre prietenii tăi pot fi și agenți? În fine, nu putem schimba nimic. Oamenii tăi sunt gata astă seară? Ne trebuie camioane să transportăm opiul.

- Avem douăsprezece.
- Va trebui să ne descurcăm.

*

În final, făcură rost de paisprezece camioane.

În trei dintre ele înghesui toți voluntarii. Pentru treizeci de tone de încărcat, era nevoie de cât mai mulți.

Puțin după miezul nopții, convoiul ieși din hangar.

Apașul se afla în cel din față. Încerca să înțeleagă de ce a trebuit să-și riște pielea la celălalt capăt al lumii – mai ales să-i ajute pe traficanții de droguri! Era chiar stupid.

La ultima intersecție, un polițist în uniformă galben muștar le făcu semn să oprească. Era Ibrahim care purta una dintre cele șase uniforme sustrase de la poliție prin grija lui Shali.

Eagle repeta pentru a suta oară planul. Să intre în depozit și să-l golească era o joacă de copii. După spusele lui Shali, nu erau decât doi sau trei gardieni care nu se așteptau să fie deranjați. În schimb, mica excursie de trei sute de kilometri până la pistă avea să fie agitată dacă îngerul său păzitor nu venea la întâlnire.

Ibrahim și ceilalți doi tineri îmbrăcați în uniforme de polițiști intrară în depozit. Un minut mai târziu, poarta depozitului se deschise.

Munca se organizează rapid. Opiul era în cutii de câte cincizeci de kilograme, ușor de transportat în doi. În mai puțin de patruzeci de minute, opiul dispăruse.

— Te rog, poți să vii puțin? Trebuie să-ți arăt ceva, îmi zise Shali lui Eagle, conducându-l spre paznicii ce se aflau legați lângă un zid.

— Ei, zise ea arătându-l pe unul cu degetul, mă cunoaște, m-a văzut la tata. E mafiot. Îl cheamă Biondolillo. Ce să fac cu el?

— Tu ești șefa. Hotărăște.

— Dacă nu-l omori, vrei să-l urc în avion cu Dobrodni și să-l trimit în Rusia?

— Dacă-mi dai ordin, îl omor.

— Tu decizi, strigă tânăra.

— Nu, strigă mai tare Eagle, tu hotărăști, dacă omori un om legat fedeleș sau îți petreci restul zilelor în străinătate.

— Aș putea merge în America! se luminează ea.

— Frumușico, nu-i vreme să tergiversezi, hotărăște-te repede! Deodată se auziră focuri de armă.

— Ce-i?

— O patrulă de poliție, explică un turc într-o engleză stricată.

— Ciudat! zise Eagle. Trimite-i imediat acasă pe cei care nu

vin la avion. E singura lor șansă să scape. Ibrahim a fost deja împușcat!

Apașul o somă pe Shali.

— Ce-ai hotărât?

— Nu-ți pot cere să-l omori. Lasă-l să plece!

La poartă, Cevdet dădea ordine oamenilor săi. O duzină de carabine începură să tragă în toate părțile.

— Haideți! Toți în camioane! îi zise lui Eagle.

CAPITOLUL XV

Eagle apăsă pe butonul Pulsar-ului: 3.13.

— Încă două ore și ajungem la avion, nu? întrebă el.

— Poate chiar mai puțin, îi răspunse turcul.

Erau la două ore de Ankara, singuri pe șoseaua gudronată printre dealuri.

— Ce zici, Shali, cum te simți că ai schimbat viața lui Biondolillo?

— Sunt mulțumită că nu l-ai ucis. Ce zici, în America o să fiu la adăpost de Mafie?

— Nu te îngrijora, drăgălașo. Nu ucid decât din motive profesionale. Cel ce va avea probleme acum e tatăl tău.

— Știu, chiar mă bucur.

— Îl urăști atât de mult?

— L-am urât totdeauna. De când eram mică. S-a însurat cu mama pentru banii și situația ei. Și când a vrut o altă femeie, a torturat-o până a înnebunit-o. Mă urăște și el la fel.

Camionul intră într-o curbă fără vizibilitate. Cevdet trase o înjurătură și frână brusc. Un camion de asalt se afla în mijlocul drumului cu armele îndreptate spre ei. În spatele lui, pe partea cealaltă a șoselei, Apașul zări umbre omenești. Se trăgea și din spate. Un alt camion îi prinse ca într-un clește.

— S-a terminat cu gluma, copii. Suntem terminați, zise Eagle.

— Nu, strigă Shali, nu renunțați, luptați!

— E inutil, răspunse Apașul. Nu te poți opune camioanelor de război, micuț. Doar dacă nu vrei să-ți transformi prietenii în salam!

— Nenorocitul de tata!

Brusc, scotoci în geantă, apoi deschise portiera și trase într-un polițist.

— Opriți-o! urlă Cevdet.

Imediat, armele automate deschiseră focul.

Shali se răsuci și căzu pe spate.

Eagle coborî cu mâinile ridicate.

Ochii lui Shali erau închiși, dar respira încă neregulat.

În același timp, un tânăr coborî din camion, ca un nebun. Căzu în genunchi alături de Shali. Era Kaj, student la medicină.

Oamenii lui Bekdek erau cu armele pregătite, gata să tragă în tot ce mișcă.

Tinerii fideli lui Atatürk se aliniază în fața camioanelor, cu brațele în aer.

Eagle se întreba de unde veneau tancurile pe care le zărise deja.

De sub arbori apăru un bărbat îmbrăcat civil, chel. Era Suat Bekdek, ministrul de Interne, tatăl lui Shali.

După percheziție, urmară cătușele. Sistemul era același ca-n toată lumea: se atașau cătușele pe un lanț, putând „agăța” doisprezece prizonieri dintr-un foc. Eagle și Kaj stăteau aplecați asupra lui Shali.

— Cum îi merge?

— Rău, foarte rău. Am nevoie de o trusă medicală de urgență.

Suat Bekdek trecea de colo până colo, zâmbind sardonice.

— Cea care e întinsă acolo e fiica dumneavoastră, domnule Bekdek, îi zise Eagle.

— Biată idioată, trebuia să se aștepte că așa va sfârși, rânji ministrul.

— Ajut-o, bătrâne, e fiica ta!

— Poate să crape!

Un polițist îl apucă pe Eagle de mâini, îi puse cătușele și-l agăță de lanț, alături de ceilalți. Deși îl percheziționă pe american, o făcu superficial, astfel încât pistolul pe care acesta îl purta la brâu scăpă neobservat.

Alții îi apucară pe Cevdet și pe Kaj. Tânărul medicinist protestă vehement și copoiul ezită. Atunci Bekdek, nebun de furie, dădu un ordin și Kaj fu împușcat.

— Dumnezeuule! zise Cevdet.

Coloana era deja formată. Prizonierii trecură pe lângă corpul nemișcat al lui Shali. Merseră mai mult de un kilometru. Pe șosea se aflau multe mașini. Dotate cu echipament special. Erau jeep-uri de asalt!

Eagle realizează că era vorba chiar de armata turcă!

Bekdek vorbea. Eagle fu detașat de lanț și condus la jeep de către un polițist.

Se opri cam la cincizeci de metri de Bekdek. Acesta își aprindea meticulos o țigară.

— Chiar ești american?

— Da.

— Ce păcat! Legile noastre nu prevăd excepții în favoarea criminalilor străini. N-o să-ți placă în pușcăriile turcești. Asta în cazul în care îți las viața. Faci parte din CIA?

Eschivându-se, Eagle răspunse:

— Această problemă va fi reglată de către guvernele noastre la Ankara, domnule Bekdek. Nu mai trage în oameni. Sunt deja doi morți. E destul.

— La o sută de kilometri de aici se află un avion sovietic despre care noi nu știm nimic. Ce zici despre asta?

— Nu am nimic de spus, răspunse Apașul.

Bekdek izbucni în râs.

— Exact când am fost anunțat de pe pistă, mi s-a explicat că și fiica mea, sub conducerea unui străin, tocmai spărga un depozit al guvernului. Cred că ești mai serios decât ceata asta de copii. Așadar, povestește-mi tot. Deja America e implicată prin simpla ta prezență aici.

— Ești un ticălos, să-ți lași propria fiică să moară ca un animal!

Ministrul de Interne dădu un ordin unui copoi solid care îl supraveghea pe american. Asta și aștepta copoiul! Îi răsuci mâna, apoi îi înfipse revolverul în spate. Apașul ridică mâinile în sus. Traversară șoseaua și ieșiseră amândoi în câmp, între rocile de calcar, mai departe. Turcul îl urma cu arma pregătită de tragere. Americanul avansă, apoi se opriră amândoi.

O fracțiune de secundă și indexul mâinii lui Eagle apăsă butonul Pulsar-ului. Mici cifre roșii străluciră în noapte.

Copoiul băgă revolverul la loc și apucă cu mâini lacome brățara magică.

În același timp, Apașul îi apucă încheietura mâinii drepte și-l trase cu toată forța înainte. Copoiul își luă zborul și ateriză cu capul într-un bolovan. Bușitura se auzi înfundat.

Apașul se aplecă și-i ridică pleoapele. Nici o reacție. Gorila lui Bekdek era moartă.

CAPITOLUL XVI

Eagle îi scoase pistolul și fixă încuietoarea cătușelor. Deflagrația fu puternică și americanul se zgudui din tot corpul. Verigile lanțului săriră. Era liber. Își scoase costumul pe care Shali i-l adusese în acea dimineață și-și luă costumul lui de Mercenar. Își puse masca asemănătoare unei cagule, apoi apăsă butonul sistemului „cameleon” din spatele genunchiului stâng.

După mai puțin de un minut, când costumul miraculos luă culoarea pietrelor din jur, traversă în fugă câmpul și ieși din șosea, la câțiva metri de jeep.

Trecu pe lângă Bekdek. Acesta își aprinsese o țigară și aștepta să se întoarcă polițistul. Prizonierii așteptau și ei îngroziți. Un polițist stătea lângă Bekdek, în fața portierei deschise, altul supraveghea cu arma pregătită. Nici unul nu-l observă.

Eagle se apropie prin spate, îl apucă pe Bekdek și-l târî fără ca acesta să apuce să se apere. Ministrul de Interne avea un Beretta automatic la centura pantalonilor. Eagle se aplecă și, cu un gest scurt, aruncă arma până la Cevdet.

— Împrăștie-ți copoii! şuieră el turcului ce nu-și putea crede ochilor.

— Cum dracu’?

Prizonierii își desfăcură cu rapiditate cătușele.

Apoi Cevdet înaintă spre Bekdek cu pistolul pregătit:

— O să-l omor pe ticălosul ăsta! scrâșni el.

Eagle îl apucă de braț:

— Nu, avem nevoie de el.

Cevdet îl privea, fără să înțeleagă nimic. Americanul ținea pistolul lipit de tâmpla stângă a lui Bekdek.

— Explică-le prietenilor tăi, continuă el, că nu vreau să văd nici o arma. Să se poarte firească, să fumeze, să discute, ca și cum Bekdek ar fi decis să-i elibereze. Nu am timp să vă lămuresc acum de ce. Grăbește-te.

În timp ce Cevdet traducea, Eagle pocni sec craniul ras al ministrului.

— Sper că m-ai înțeles, Bekdek. Vei ordona ofițerilor tăi să ne înapoieze vehiculele și să elibereze ceilalți tineri. Și-ți mai cer să o urci pe Shali în camion cu noi. Ai înțeles, ticălosule?

Bekdek scoase un „da” lugubru.

— O să fac tot ce vrei, Eagle. Nu vreau să mor... Știi, sunt

bogat, dacă mă scapi, pot să...

— O să vorbim despre asta când vom termina treaba, bestie! Acum spune-mi numele ofițerilor! Cevdet va face onorurile să-i cheme. Asta dacă mai vrei să vezi răsăritul soarelui!

Bekdek mormăi două nume. Cevdet și unul dintre prietenii săi o luară din loc imediat, cu mâinile în buzunare și fluierând... iluzia era perfectă.

Eagle îl împinse pe Bekdek în mașină, se așează alături și debranză sistemul „cameleon”. Turcul aproape că se sufoca.

— Vei arăta curând de ce ești în stare. Dacă voi fi mulțumit, poate mai trăiești puțin.

Cevdet și Mustafa se întoarseră în compania a doi dintre ofițeri. Aceștia se apropiară de Bekdek și-l salutară. Cevdet se așează în spatele lor. Eagle știa că Beretta lui Bekdek era sub hanoracul tânărului, gata să tragă la primul cuvânt nepotrivit.

Dialogul se purtă în limba turcă. Bekdek era calm și autoritar. Copoii erau uluiți și, evident, nemulțumiți se împotriveau. Dar ministrul era ferm. Cel mai bătrân dintre ofițeri începu să explice, dar șeful poliției i-o tăie scurt, pe un ton ce nu admitea replică. Cei doi bărbați salutară, apoi se întoarseră.

Bekdek și Eagle îi priveau acum depărtându-se.

— Vedeți ce înseamnă puterea? comentă Bekdek ironic. Nu se poate să nu fiu ascultat. Sunt unul dintre cei mai puternici bărbați din Turcia.

— Aici nu-i vorba de „putere”, ci de „abuz de putere”, explică rece Eagle. Dacă ții la pielea ta, o să te grăbești să înapoiezi banii pe care ți i-a dat Mafia.

— Asta e, sunt fatalist.

— Nu, ești o jigodie.

O jumătate de oră mai târziu, convoiul cu opiu era iar pe drum. Corpul lui Shali fusese urcat într-un camion.

Era aproape dimineață când ajunseră la pistă. Aparatul TU-350 se afla în fața lor, fără camuflaj. Tinerii turci construiseră rampe de încărcare, iar multe scaune fuseseră scoase pentru a face loc încărcăturii.

Corpul lui Shali și al lui Kaj au fost acoperite de cearșafuri și îngropate. Bekdek era păzit de două tinere obișnuite să mânuiască armele.

În avion, Dobrodni era în formă, plin de umor. Îi strânse mâna lui Eagle.

— Mi-ai adus cutia neagră de bachelită? Am nevoie de ea.

— Știu, Aleksandr, este deja în cabina ta, pusă în funcțiune.

Rusul zâmbi mulțumit și se întoarse spre un tip de vreo treizeci de ani, cu fața buhăită, cu privirea rătăcită, care vorbea tot rusește.

— Ți-l prezint pe Piotr Borzo, zise Dobrodni. Vine cu mine.

Eagle îi strânse mâna jilavă. Își amintea cu cât dispreț vorbeau despre el Ludmila și Shali.

În două ore, cutiile cu opiu se aflau în avion. Urmau să decoleze imediat. Apașul oftă. Misiunea lui se termina aici. Poate într-o zi, Merlin și Samson îi vor explica de ce l-au trimis să ajute o bandă de traficanți de heroină. Sau poate nu o să știe niciodată. Cu excepția stagiului pentru Boeing, tot ceea ce făcuse era detestabil.

— Nu ești bun de spionaj, bătrâne, își zise el.

În fine, ultima cutie de opiu era la bord. Rușii începură manevrele de decolare. Rampele au fost îndepărtate. Eagle își imagina comenzile pe care Dobrodni le dădea copilotului: „Time”. Trebuia să recunoască, rusul era un pilot excelent. Era clar că se întorcea direct în URSS, iar cutia neagră avea să-i apere de armata sovietică.

Trenul de aterizare dispăru și aparatul se ridică spre cer ca o săgeată.

Eagle își lungea încă gâtul spre cer când avionul explodă.

Trebuie să fi fost pe la o mie de metri înălțime și vreo trei kilometri distanță de pistă. O flacără apăruse în dreptul cabinei pilotului și aparatul TU-350 se prăbuși.

Tinerii turci săriră imediat în camioane și demarară în trombă spre locul accidentului.

Eagle profită de ocazie și se îndreptă spre Bekdek. În ciuda frigului de afară, acesta era lac de sudoare. Turcoaicele care îl păzeau murmurau rugăciuni musulmane. Cevdet se întoarse.

— Am găsit aparatul. Rușii sunt morți, evident.

Apașul îl privi în ochi.

— Ce s-a întâmplat, Eagle?

— Nu știu. Nu cred că vom afla niciodată. Ar fi bine să plecați de aici cât mai repede. Precis sunt oameni care au nevoie de camioanele astea.

Cevdet spuse ceva fetelor, apoi se întoarse către Eagle.

— Nu uita să-l omori înainte de a pleca, zise el, arătând spre Bekdek. Ce tată!

Turcul îi strânse mâna americanului, apoi se urcă în mașină și plecă. Eagle rămase singur cu Bekdek.

— Nu uita, zise ministrul, sunt plin de bani. Nu cred că ești

atât de nemernic încât să mă omori.

— Du-te dracului!

Bekdek scoase un oftat de ușurare. Rămase lipit de un copac. Cu o sfoară, Eagle îi legă mâinile și-l abandonă acolo. Apoi americanul o luă paralel cu șoseaua spre Ankara. Avea de mers trei sute de kilometri, dar asta nu-l speria. Avea la el apă și pilule nutritive. Trebuia să se strecoare printre arbori și să iasă din zona urmărită de poliție. Într-o săptămână va ajunge, sau chiar mai repede dacă va face autostopul.

Primul vehicul pe care-l întâlnește mergea spre Ankara și era un camion Dodge.

*

La căderea serii, Apașul ajunsese la hotelul unde îl dusesese Shali prima oară. Voia să o vadă pe Ludmila. Totul era calm, liniștit. Un portar îl recunoscuse și-i zâmbi. Urcă în goană la etajul al treilea. Bătu la ușa Ludmilei. Nimic. Apăsă pe clanță și intră. Camera era goală. Nici urmă de frumoasa rusoaică. Tocmai când ieșea și închidea în urma lui, ușa din față se deschise brusc.

— Nu mișca, îi șuieră un bărbat, țintindu-l cu un pistol.

Eagle recunoscuse accentul: New York. Îi trebuia câteva clipe să-și amintească figura: era Biondolillo, mafiotul... pe care nu îl omorâse la depozit!

CAPITOLUL XVII

— Măinile sus! Îi ordonă acesta.

Eagle se întoarce cu mâinile sus. Biondolillo îl percheziționă, îi găsi pistolul și-l luă.

— Acum, ușurel, afară.

Trei secunde mai târziu, erau în fața hotelului. Un enorm Buick verde-metalizat opri în fața lor. Eagle nu-l mai văzuse niciodată pe șofer. Cu pistolul între omoplați, americanul urcă.

Mașina porni în viteză pe străzile Ankarei. Intră pe o proprietate luxoasă pe care Eagle o recunoscuse imediat: erau pe domeniul lui Suat Bekdek.

Coborârea.

Garda de corp pe care Eagle o văzuse cu o zi în urmă, Salvatore Santoro, le ieși înainte:

— Ia uitate, intrați, Biondolillo. Șeful va fi încântat să stea la taclale cu John Eagle.

— Îl cunoști? se miră Biondolillo. Țăsta e cel care a spart depozitul.

— L-am urmărit, zise Santoro care avea în portbagajul unui Lincoln Continental câteva valize.

Eagle se lăsa condus până la primul etaj. Aici se așeză, iar Biondolillo îi fixă pistolul în față. Șoferul Buick-ului intră după ei. Era un bărbat scund, cu fruntea îngustă.

— Țăsta e, spuse el, hai s-o ștergem. E clar că am luat plasă.

— Trebuie să ne cărăm și... repede. Totdeauna m-a deprimat țara asta, adăugă Biondolillo.

— Cred că bătrânului Donato îi cam tremură sufletul, ce zici?

— Țăsta-i bună! Nici ție nu ți-ar fi căzut bine, dacă erai în locul lui!

— Barosanii n-or să se bucure prea tare că au fost luați de fraieri. Știi, Biondolillo, cum pune piciorul pe pământul Americii, cum o să i se ia gâtul!

— Ține-ți gura, zise Biondolillo pe un ton neutru. Vorbești prea mult.

Salvatore aduse în cameră doi indieni.

— Haide, zise el șoferului cel îndesat, ia toate bagajele astea și du-le la mașină. Te ajută și tipii ăștia.

Puțin mai târziu, Eagle auzi trei mașini demarând, una după alta.

— Un avion privat ne așteaptă să ne cărăm de aici, spuse Biondolillo. Habar nu am pentru ce organizație lucrezi, dar pariez că nu sunteți la fel de tari ca noi.

Eagle zâmbi puțin ironic.

Salvadore reapăru.

— Ține ochii pe asta, zise el lui Biondolillo, arătând spre Eagle. Am tras cu urechea, boss-ul vrea să-i vorbească. Contează pe niște informații.

— N-ai nici o grijă, nu se mișcă de aici, îi răspunse Biondolillo cu pistolul încă în mână.

Salvadore ieși iar. Se auzeau voci.

— Ce-i chestia asta pe care o aveai la centură? întrebă Biondolillo. N-am mai văzut așa ceva.

Se referea la pistolul lui Eagle.

— Nimica toată, răspunse apașul. Dă-mi un minut și-ți arăt cum merge.

— Ce șmecher ești!

— Ar fi bine să fii tu șmecherul, i-o întoarse Eagle. Ești de partea perdanților, Biondolillo. Lasă-mă să respir puțin și te trec la câștigători. S-a terminat. De acum, *noi* lucrăm în Turcia.

— Nu-ți face griji pentru mine, răspunse mafiotul cam încurcat. Sunt mare, mă descurc și singur.

— Totuși, ai merge de minune cu noi, Biondolillo. Există mult bănet pentru un băiat bun ca tine. Te poți stabili oriunde în SUA și să aduci droguri direct printr-o conductă. Droguri pure, fără să fi fost atinse nici măcar o dată.

Ochii lui Biondolillo sclipiră de poftă. Un rictus îi apăru în colțul gurii.

— Nuuu... zise el curajos.

— Peste doi ani o să poți ieși la pensie. Ești tânăr, Biondolillo, ca și mine. De ce să lași un hodorog ca Donato să ia toată crema?

— Ține-ți gura, îl avertiză Biondolillo.

— Nu fi cretin, se încăpățână Eagle. Ai lucrat cu Donato. Ți-ai trăit traiul. Te-ai plimbat prin lume, te-ai distrat... Asta nu mai ține Biondolillo. I s-a înfundat lui Donato al tău. Și tu știi că, dacă se întoarce în SUA, a doua zi e în patru scânduri. Și tu, chiar dacă – prin minune – scapi, ce te faci? Un nimic... O iei de la zero, asta te așteaptă, Biondolillo.

Mafiotul își umezi buzele și-l privi sceptic.

O ușă se trânti în spatele lui. Donato intră ca o vijelie și Biondolillo își schimbă imediat atitudinea.

— Țsta-i caraghiosul de aseară, boss.

Ca și în ajun, Donato purta un costum gri închis, cu butoni enormi de aur. Dar astăzi era tensionat, înfricoșat. Își trase mâna dreaptă din buzunar și, dintr-odată, îl izbi pe Eagle cu violență în obraz. Acesta îl privi fix fără să clipească.

— Numele, zise sec Donato.

— John Eagle.

— Numele adevărat?

— Pentru moment.

Pumnul lui se opri iar în obrazul lui Eagle.

— Nu te da șmecher cu mine! Te fac eu să vorbești. Cine te-a trimis? Pentru cine lucrezi?

— Montreal, improvizează Eagle.

— Ce faci în Turcia?

— Între timp, ne-am făcut o filieră spre Franța. Dar guvernul francez a închis toate laboratoarele clandestine din Marsilia. Așa că am venit direct la sursă. Doar nu credeți că sunteți singurii?

Donato îl privi lung pe Mercenar.

— Asta-i vrajă, declară el. Ești canadian?

— Evident.

— Canadian francez?

— Da.

Într-o franceză impecabilă, Donato urmă:

— Ce-ai făcut cu opiul aseară? Și cine sunt tipii care te-au ajutat?

— Opiul nu-l mai găsiți. Iar tipii care m-au ajutat au fost aduși de fiica lui Bekdek, răspunse Eagle într-o franceză care-l făcu pe Donato să râdă.

— Chiar ai accent de Quebec! E sigur că nu ai studiat franceza la Marsilia. Țsta ești, un ticălos de hippie ca și fiica lui Bekdek!

Zicând acestea, se repezi afară din birou și vocea lui se auzi strigând:

— Adu-l aici!

Se întoarse imediat, negru de furie.

— Ia să vă confruntăm noi, bandă de ipocriți, să vedem cine pe cine minte! O să scuipați voi adevărul, vă asigur!

În același timp, Salvatore intră împingându-l în față pe Bekdek. Când îl zări pe Mercenar, ministrului îi ieșiră ochii din orbite de furie.

— Țsta e! Țsta! urlă imediat. Țsta a încărcat opiul la bordul avionului rusesc!

— Ce avion? Întrebă încetișor Eagle.

— Toată ziua a încercat să ne convingă cum Shali și prietenii ei au încărcat opiul într-un avion rusesc, bombăni Donato.

Eagle izbucni în râs.

— De ce ar fi făcut ei așa ceva?

— Ce știi eu? răspunse mafiotul. Dacă ne spune bazaconii, atunci ce s-a întâmplat cu opiul?

— Este în curs de prelucrare în laboratoarele noastre, domnule Donato.

— Minte! Minte! răcni Bekdek.

— Și vă sfătuiesc, continuă Eagle, să nu încercați să mă sechestrați, deoarece copiii lui Bekdek îmi asigură protecția. Face parte din înțelegere. Ce zici, Bekdek?

— Minte! răcni iar Bekdek. Lasă-mă, Donato, oamenii mei îi vor smulge adevărul.

— Alta acum! Te pomenești că eu stau liniștit aici și copiii voștri vin după voi! exclamă Donato. Măcar imediat!

— Nu scapi așa, Bekdek, reluă Eagle. Cele patru milioane de dolari sunt la căldurică, în contul tău din Elveția. Nu ne poți lăsa baltă acum!

— Țsta trebuie să fie finalul poveștii! A trișat de două ori! urlă Donato plin de furie. Umflă-i Biondolillo!

În acel moment, Bekdek umblă automat la centura sa... Cei doi bărbați traseră în același timp. Apașul se întinse la pământ.

O enormă pată roșie inundă cămașa lui Bekdek. Biondolillo se lungi pe covor. Un șuvoi de sânge îi țâșni din cap.

Bekdek se împletici. În cădere, își descarcă pistolul Beretta în pieptul lui Donato.

Salvadore și Eagle se priveau buimaci. Între ei se aflau trei cadavre.

Eagle se aruncă spre pistolul lui Biondolillo, dar Salvadore i-o luă înainte. Pistolul îi alunecă printre degete, ca un săpun.

— N-am nevoie de o astfel de jucărie, zise el ironic. O să te omor cu mâinile goale... pușorule.

Eagle se antrenase în Valea Morții în karate, judo și alte arte marțiale.

Salvadore luă o poziție de apărare, făcând o grimasă oribilă și începu să se miște surprinzător de suplu. Rapid ca un fulger, Eagle descrie un cerc în aer cu piciorul stâng și îl pocni pe mafiot. Acesta începu să râdă:

— Nu-i rău pentru unul care este deja cu un picior în groapă.

Cu piciorul drept îi articulă lui Eagle o lovitură *mae-geri*. Sub forța loviturii, talpa pantofului se rupse.

— Ești mort!

Izbucni în râs. Se apropie de Eagle cu brațele întinse, cu pumnii ca de beton, gata să-i scoată ochii americanului.

Apașul alese *feshiro-geri*. Se întoarse pe călcâiul stâng, se aplecă și piciorul drept se opri în abdomenul adversarului. Mâna dreaptă căzu pe ceafa lui ca o ghilotină.

Salvatore se dezechilibra. În cădere, capul lui pocni ca un pepene copt. Vertebrele cervicale și corpul făceau un unghi ciudat, cum apașul nu văzuse niciodată la un om viu.

Apașul își recuperează pistolul și ieși.

Cheile mașinii Lincoln Continental erau pe bord.

CAPITOLUL XVIII

Merlin își aprinse o havană și trase din ea cu voluptate. Apăsă un buton al fotoliului său rulant, alunecă ușurel până la biroul aurit și privi spre un televizor mic pe care Polly Perkins i-l puse în față. Pe ecran apăru John Eagle.

Apașul era bronzat. Părea în formă... poate puțin obosit...

Merlin luă microfonul.

— Bună seara, Eagle. Sunt sigur că ai o grămadă de întrebări de pus.

Apașul respiră adânc. Străbătuse zece mii de kilometri în mai puțin de paisprezece ore. Nici nu avusese timp să respire. La Honolulu, oamenii lui Merlin îl răpiseră de-adevăratelea și-l aduseseră la poalele vulcanului Makaluha.

Se înfundă mai adânc în fotoliu.

— Așa e, domnule, răspunse el. Începeți cu începutul. Vreau să știu tot.

— Chiar tot nu vei ști, Eagle, răspunse Merlin enigmatic. Sunt vieți omenеști care trebuie protejate.

— Atunci, povestește-mi tot ce am dreptul să știu.

— Bine, iată. Când am pus la punct această acțiune, aveam două scopuri. Pe de o parte, voiam să punem capăt manevrelor Mafiei care încerca să relanseze traficul de heroină. Pe de altă parte, aveam motive să credem că n-ar fi inutil să-i încurcăm puțin și pe domnii din URSS.

În fața lui Eagle se aprinse un al doilea televizor. Imaginea jucă puțin, apoi pe ecran apăru o fotografie alb-negru. Lumina nu era grozavă, dar se distingeau doi ochi înfundați și pomeți slavi. Era un bărbat frumos. Părea cam de treizeci de ani.

Domnul Merlin continuă:

— Pe urmă, am avut ocazia să le facem o bucurie rușilor: să-i scăpăm de un traficant de heroină. Îl cunoști pe bărbatul ăsta? Fața lui îți spune ceva? A fost arestat alaltăieri la Tașkent.

— Nu-l văd clar.

— Îl cheamă Vasili Dobrodni. Este fratele mai mare al defunctului, dar neregretatului Aleksandr. Era directorul unui complex chimic și ar fi putut să transforme aceste treizeci de tone de opiu într-un munte de heroină.

— Nu am înțeles cu adevărat *de ce* m-ați trimis să ajut o rețea de traficant.

— Pur și simplu, am vrut ca un avion sovietic să se prăbușească pe pământ turcesc cu o încărcătură ilegală de opiu. Și am avut nevoie de tine ca să duci avionul în Turcia și să încarci drogurile la bord.

— Ah!... De ce Ludmila nu m-a avertizat clar privitor la bombă?

— Sunt sigur că-i porți o amintire frumoasă pentru tot ce a făcut. Avea ordin să nu spună nimănui că tocul de bachelită conține o bombă. Totuși, ți-a cerut să nu mai pleci cu Dobrodni, nu-i așa?

— În fine... și Bekdek? Cum puteți ști voi că lua bani de la Mafia? Și de ce l-ar fi suspectat de trădare și l-ar fi debarcat?

— Eram la curent cu câteva transferuri de fonduri. Toată lumea știe cum îi tratează Mafia pe agenții dubli, chicoti Merlin.

Umorul insolent îl irită pe Eagle.

— N-aveți de unde să știți asta.

— Ah, tinere, nu subestima niciodată puterea banilor. Un spion se poate infiltra în Mafia tot atât de simplu ca și în KGB sau în CIA. Aveam un agent printre oamenii lui Donato.

Eagle rămase cu gura căscată. Apoi zâmbi: exista o posibilitate să-i închidă pliscul vulpoiului ăstuia bătrân.

— Și cum a ghicit grupul lui Shali că o să ajungem exact în noaptea aia? Au ghicit până și ora la care trebuiau aprinse balizele de aterizare?

— Au primit un mesaj de la Moscova.

Pentru prima dată, tonul lui Merlin trăda o oarecare stângeneală.

— Îmi pare rău, Eagle, nu pot să-ți spun cum.

— Și tot acest spectacol a folosit la ceva? Anul viitor va fi o altă recoltă de opiu și Mafia va fi acolo ca s-o cumpere. Traficul de heroină nu a fost oprit de tot, domnule Merlin. Franța desființează filiera franceză, voi dați treizeci și cinci de milioane ca să terminați filiera turcă. Și ce obțineți? O filieră mexicană cu o altă filieră în Hong Kong care distribuie heroina produsă în sud-estul Asiei.

— Ne-ai făcut să câștigăm timp, Eagle. Era singurul scop al misiunii tale. Mulțumită ție, anul ăsta nu va mai fi trafic de heroină în Europa. Anul viitor? Ei bine, vom finanța actuala campanie în favoarea unor noi legi privitoare la droguri. Oamenii noștri se vor ocupa ca totul să iasă bine. Vrem ca toxicomania să înceteze să fie privită ca o crimă, o violare a legii. Asta nu e o problemă juridică, este una medicală. Noi vrem să înlocuim închisorile cu clinici de dezintoxicare. Să suprimăm orice

posibilitate de profit din vânzarea heroinei.

— Asta chiar că e utopie!

— Fără îndoială, Eagle, așa e. În afară de situația în care se dorește cu adevărat o rezolvare a problemei. Și ți-am mai spus, băiete, nu subestima niciodată puterea banilor. În orice democrație, este suficient să existe câteva grupuri de presiune. Pot face miracole.

— Ce s-a întâmplat cu Ludmila? i-o tăie Apașul.

— Biata de ea! S-a înecat încercând să traverseze Marea Neagră.

Eagle oftă. Ludmila ea moartă... Shali era moartă...

Merlin râse.

— Iartă-mi această glumă de prost gust, Eagle. Nu-i decât versiunea oficială a dispariției ei. Ideea era că frumoasa rusoaică a fugit din URSS, traversând Marea Neagră. A fost necesar acest lucru pentru a evita orice legătură între prezența ei în Turcia și avionul TU-350. Când am aflat că poliția lui Bekdek era pe cale să o descopere, am scos-o discret și am aranjat astfel lucrurile încât să se creadă că s-a înecat încercând să se întoarcă în Rusia. Prietena ta nu e moartă. E la Cap Cod. Bine sănătoasă.

Polly Perkins intră în birou. Puse mâinile pe umerii șefului său și privi împreună cu el micul ecran colorat. La etajul inferior, Eagle se pregătea să plece.

Secretara șopti la ureche patronului său:

— Este timpul să vă faceți siesta, domnule Merlin.

Apoi începu să-i maseze umerii.

Brusc, pe ecran, John Eagle se întoarse în fața camerei.

— Apropo de acest grup de presiune care va face lobby pentru noi și de care sunteți atât de mândru, domnule Merlin...

Polly simți umerii bărbatului contractându-se sub mâinile ei. Nimeni nu-i vorbise vreodată pe acest ton bărbatului cunoscut sub numele de Merlin!

— Ei bine, ce-i, Eagle? bombăni el.

Apașul se gândea la biata Shali luptând împotriva morții pe o șosea pierdută între dealurile Anatoliei.

— Problema drogurilor nu se rezumă la heroină, domnule Merlin! Amfetaminele, barbituricele, micile „pastile ale fericirii” sunt la originea unui mare număr de suferințe omenești.

— Și atunci? se îngrijoră Merlin.

— Există o recomandare a Națiunilor Unite care reglementează fabricarea acestor pilule. Congresul american nu va ratifica această lege pentru că marile trusturi farmaceutice

nu-l lasă să o facă. Au grupuri de presiune pentru asta. Atunci, dacă tot aveți bani de pierdut, nu-i puteți contracara? Să provocați o bătaie între grupuri de presiune rivale?

Merlin stinse cu grijă havana parfumată în scrumiera de cristal. Degetele lui de om bătrân băteau în brațul fotoliului rulant. Când începu să vorbească, vocea îi vibra de entuziasm.

— Ai dreptate, Eagle. O să ne gândim.

Apașul ieși din sală cu un surâs pe buze. Bătrânul vulpoi putea face asta pentru biata Shali.

Polly Perkins dădu din cap:

— Acest John Eagle e cu totul altceva!

— Da, este adevărat, răspunse visător Merlin. Este altceva!

SFÂRȘIT

CUPRINS

CAPITOLUL I.....	3
CAPITOLUL II.....	10
CAPITOLUL III.....	16
CAPITOLUL IV.....	21
CAPITOLUL V.....	29
CAPITOLUL VI.....	36
CAPITOLUL VII.....	42
CAPITOLUL VIII.....	51
CAPITOLUL IX.....	56
CAPITOLUL X.....	63
CAPITOLUL XI.....	66
CAPITOLUL XII.....	69
CAPITOLUL XIII.....	73
CAPITOLUL XIV.....	77
CAPITOLUL XV.....	81
CAPITOLUL XVI.....	84
CAPITOLUL XVII.....	88
CAPITOLUL XVIII.....	93
CUPRINS.....	97

Nike Forest, un om pe care viața l-a obligat să devină mercenar. Un MERCENAR care s-a legat pe viață și pe moarte cu AVENTURA. Cu toate aventurile din Africa Australă până în Amazonia, din pustiul Yemenului până în junglele Americii Centrale. Nike Forest, un aventurier care știe că într-o zi va avea întâlnire cu MOARTEA!

MERCENAR

MERCENAR

— În curs! Dumnezeu! Dar trebuie cel puțin o pistă de zece kilometri ca să aterizezi cu un astfel de aparat, chiar folosind parașutele de necesitate. Și doi kilometri în plus pentru decolare.

— Știi asta, normal.

— Ascultați, nu sunt inginer, nu cunosc densitatea necesară betonului care să suporte o astfel de încărcătură. Dar, în orice caz, nu sunt suficiente câteva săptămâni ca să pregătești materialul indispensabil construirii unei piste pentru Boeing.

— Noi credem că asta e posibil.

— Sunteți complet nebun. Doar dacă nu sunteți magician.

— Dragul meu Eagle, vă înșelați când vă gândiți la piste amenajate pentru sute de aterizări și decolări pe zi. Nouă ne trebuie o pistă care să fie folosită doar o dată sau de două ori și, în acest caz, nu impune aceleași norme tehnice. În timpul celui de-al doilea război mondial, aviația a creat covoare de oțel demontabile, folosite în lumea întregă, care s-au dovedit a fi excelente piste temporare.

— Bun, de acord. Să admitem că această problemă e rezolvată. Acum, de ce n-aș putea ști mai multe despre miracolele pe care trebuie să le fac? Nu-mi puteți spune mai multe despre ce voi face cu mașinăria asta când, într-un fel sau altul, o voi fura?

— Să privim lucrurile în față. Dacă cumva nu merge, veți cădea în ghearele KGB-ului. În cazul acesta, cu cât veți ști mai puțin, cu atât le veți putea spune mai puțin.

— Vreți să spuneți „cu atât mai puțin vor scoate de la mine prin tortură”.

— E dur..., dar corect să știți cum stau lucrurile.

— Bine. Și acum, puteți să-mi spuneți de ce a fost necesar acest circ: Brubaker, hainele, fotografiile, dublura...?

— URSS este o țară unde este foarte greu să ieși fără autorizație.

— Continuați, vă rog.

